PROMIN

ПРОМІНЬ

РІК XV БЕРЕЗЕНЬ, 1974 ЧИСЛО 3

Second Class Mail Registration Number 1925

ПРОМІНЬ

РІК XV БЕРЕЗЕНЬ, 1974 Ч. 3

Виходить раз у місяць

Видає

СОЮЗ УКРАЇНОК КАНАДИ

Редагує Редакційна Колегія

Редактор — НАТАЛІЯ КОГУСЬКА

Передплата в Канаді	$6.00
Передплата до інших країн	6.00
Поодиноке число	60

Передплату висилати на адресу:

PROMIN

P. O. Box 3551, Sta. B. Winnipeg, Man. R2W 3R4

PROMIN

No. 3 MARCH, 1974 VOL. XV

Monthly Publication

Published by

UKRAINIAN WOMEN'S ASS'N OF CANADA

Edited by Editorial Committee

NATALIA KOHUSKA — Editor

Subscription in Canada	$6.00
Subscription in other countries	6.00
Single copy	60

Address:

PROMIN

P. O. Box 3551, Sta. B. Winnipeg, Man. R2W 3R4

В ЦІМ ЧИСЛІ:

Стор.

Л. Українка — На роковини Шевченка ... 1

Це земля його предків ... 1

К. С. — Багатокультуризм залишається тут ... 2

Р. Д. — У Київському музеї Т. Шевченка ... 3

Д-р Ізидор Глинка — Значення книжки ... 5

Тамара Ніколаєва — Принципи оформлення народнього жіночого одягу ... 7

С. Пауш — Незвичайне досягнення ... 11

Л. Мосендз — Засів ... 12

Robert Fulford — William Kurelek Remains a stranger despite the success of his art ... 15

М. Керніцька і Є. Прокіпчук — Звіт провін. з'їзду Союзу Українок в Альберті ... 18

Відділ для дітей ... 20

Громадська і родинна хроніка ... 21

Річні звіти відділів ... 29

Українська вишивка — Філія Музею Союзу Українок в Торонті ... 31

Домашнє господарство ... 32

НА ОБКЛАДИНЦІ — Пам'ятник Т. Шевченка у Києві в парку перед університетом його імени.

ВИДАННЯ, ЩО ЇХ МОЖНА НАБУТИ У ЦЕНТРАЛІ СОЮЗУ УКРАЇНОК КАНАДИ

1. Батьки і діти — Т. Горохович	$ 1.00
2. Блискуча Зоря (про княжну Анну) — Митр. Іларіон	$ 0.50
3. Вибране — Г. Мандрика	$ 1.50
4. Видатні жінки України — Н. Полонська-Василенко	$ 6.00
5. Да Девелопмент оф Юкраінян Класикал Мюзик — Д. Козій	$ 0.50
6. Довідник про Союз Українок Канади	$ 0.10
7. Листки узорів з мистецької книжки (хрестиками, яворівкою, низин.)	$ 0.25
8. Дорогами сорокріччя — Н. Когуська	$ 1.50
9. Збірка мат. на 100-річчя з дня нар. Л. Українки	$ 2.50
11. Навчаймо дітей укр. мови — Митр. Іларіон	$ 0.20
12. На крилах пісень (пісні з нотами на слова Л. Українки)	$10.00
13. На роковини І. Франка	$ 1.00
14. П'єси для молоді	$ 2.50
15. Програма на свято матері	$ 1.50
16. Програма на свято книжки	$ 1.00
17. Програма для садочків	$ 1.50
18. Програма для Мол. Відд. СУМК	$ 2.00
19. Програма на свято Л. Українки і О. Кобилянської	$ 1.00
20. Про життя і творчість О. Кобилянської	$ 0.50
21. Підручник для Надзірної Ради Мол. Від. СУМК	$ 7.00
22. 50-річчя здобуття громадських прав — Г. Янішевська	$ 0.75
23. Релігійні мотиви у творах Л. Українки — Н. Когуська	$ 0.50
24. Статут Союзу Українок Канади	$ 0.25
25. Твори Л. Українки (в англійській мові) — КУК	$ 7.50
26. Три сильветки — Л. Білецький	$ 1.50
27. Українська господиня (куховарські приписи, старе видання)	$ 0.50
28. Українські коляди (з нотами) — С. Яременко	$ 0.75
29. Українська жінка в хореографії — М. Пастернакова	$ 3.00
30. Чверть століття (історія СУК), тверда оправа	$ 2.50
31. Чверть століття (історія СУК), м'яка оправа	$ 1.50
32. Чарівний діямант — М. Погідний-Угорчак	$ 2.00
33. Юкраінян Ембройдери	$ 6.00
34. Юний Скоморох (п'єси для молоді)	$ 6.00
35. Я вернуся (стрілецькі оповідання) — О. Крамар	$ 0.50
36. Українські хресні імена (в англійській мові) — Р. Ґаюк	$ 1.00

Також на складі маємо:

Візитівки (плейс карс) зі смолоскипом (тузин)	$ 1.00
Жетони з портретом Л. Українки	$ 0.25
Конверти з листовим папером, що на ньому смолоскип (тузин)	$ 0.75
„Смолоскип" — відзнака Союзу Українок Канади	$ 4.50
Срібні ложечки зі смолоскипом	$ 6.00

Адреса Централі:

UKRAINIAN WOMEN'S ASS'N OF CANADA
A25, 11024 - 82 Avenue
Edmonton, Alberta, Canada
T6G 0T2

Printed by Trident Press Ltd., Winnipeg, Man., Canada.

ПРОМІНЬ

Vol. XV БЕРЕЗЕНЬ, 1974 Ч. 3

Леся Українка

НА РОКОВИНИ ШЕВЧЕНКА

Колись нашу рідну хату
Темрява вкривала,
А чужа сусідська хата
Світлами сіяла.

Та минав ти, наш Кобзарю,
Чужі пороги
Орав свою вбогу ниву
Рідні перелоги.

Гомоніла твоя кобза
Гучною струною,
В кожнім серці одбивалась
Чистою луною.

Спочиваєш ти, наш батьку
Тихо в домовині
Та збудила твоя пісня
Думки на Вкраїні.

Хай же промінь твоїх думок
Поміж нами сяє,
„Огню іскра великого"
Повік не згасає!

Щоб між нами не згасало
Проміння величне,
Ти поставив на сторожі
Слово своє вічне.

Ми, як ти, минати будем
чужії пороги,
Орать будем свої ниви,
Рідні перелоги.

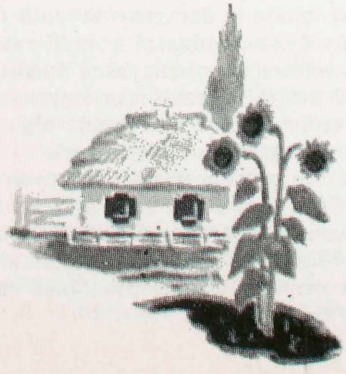

Це земля його предків

Весь життєво-творчий шлях великого українського поета і художника Тараса Григоровича Шевченка органічно поєднаний з Україною. Тут пройшло його дитинство, тут бував і жив він у 1843-1847 та 1855 рр., тут, на українській землі, над величним Дніпром - Славутою, народ поховав свого співця.

Це земля його предків, що виростила поета, навчила любити і ненавидіти, земля, від якої живилася Шевченкова муза, земля, яку сходив він з краю в край, вивчаючи життя свого народу - трудівника, й яку оспівував у своїй творчості.

І де б не бував поет — у Москві, чи в Петербурзі, Нижному Новгородові чи в Казахстані, — думки його завжди линули до рідного краю, до милої серцю України, до її пригніченого, але нескореного, волелюбного народу, з яким невічно зв'язав він свою долю.

Від свого працюючого народу Кобзар уперше почув сповнені скорботи і веселого завзяття пісні, від нього дізнався про героїчне минуле рідного краю, зрозумів велич людей праці, пройнявся їхніми сподіваннями.

Перебуваючи в Україні, Шевченко вивчав її історію, на власні очі бачив разючі контрасти життя покріпаченого краю, жахливі картини панської сваволі злиденне життя кріпаків.

Всі свої сили, весь свій багатогранний талант віддав він служінню народові, боротьбі за його кращу долю.

Мало хто з поетів удостоївся такої шани і всенароднього визнання, як Шевченко. Немає, мабуть, в Україні куточка, де не знали б його поезії.

Мешканці багатьох міст і сіл на все життя зберегли спогади про перебування там Шевченка. З покоління у покоління передають розповіді про улюбленого поета, про місця, де любив бувати Кобзар, про його розмови з селянами . . .

Як найдорожче, найцінніше зберігають люди в Україні все, що пов'язане з іменем Тараса Шевченка.

„Слідами великого Кобзаря"

БАГАТОКУЛЬТУРИЗМ ЗАЛИШАЄТЬСЯ ТУТ НА ПОСТІЙНЕ

(Спеціяльно для Канадської Сцени від Міністерства Секретаря Внутрішніх Справ. Це друга частина звіту про Першу Канадську Багатокультурну Конференцію, що відбулася в місяці жовтні 1973 р. в Оттаві).

Для того, щоб багатокультуризм мав успіх, мусить бути постійний діялог. Ціллю Першої Багатокультурної Конференції було дати нагоду канадцям, репрезентантам етно-культурних груп, висловити їхні погляди на багатокультурну політику Канади. Їхні рекомендації будуть служити як важливі напрямні для уряду у визначенні спрямування політики.

Семінарем на тему „Поборювання нерівности" керував Володимир Тарнопольський, професор права в університеті Йорк, експерт конституційного права і законодавства про права людини. Делеґати шукали як атакувати невидні, але глибоко закорінені пересуди й явну дискримінацію на ринку праці, у професіях і в щоденному житті.

Тому, що пересуди і дискримінація все ще знаходять піддержку в шкільній системі через уживання певних підручників, згідно з опінією Онтарійського Інституту Студій у справах Освіти, ця група рекомендувала, щоб репрезентативний урядовий комітет зайнявся студіями шкільних підручників і усунув будь-які принизливі довідки про етно-культурні групи. Комітет повинен також подбати про те, щоб були адекватні насвітлення про участь тих груп в розвитку Канади .

Для запевнення рівности перед правом, група подала пропозицію видати федеральний Закон Прав Людини, який повинна б здійснювати федеральна Комісія Людських Прав, складена з репрезентантів різних етнічних і культурних груп з цілої країни. В законі повинні бути постанови про дослідження в справах дискримінації, нерівности і людських прав відносно всіх аспектів канадського життя, і також повинні бути постанови про програми людських прав на рівнях федеральному і провінційному. Друга пропозиція відносилася до Канадської Декларації Прав, яка, як це відчувалося повинна бути зміцнена і закріплена конституційно як частина Акту Британської Північної Америки.

Збереження нашої багатокультурної спадщини

Закладення національного етнічного музею в Оттаві є одною з доріг для збереження канадської спадщини. Це була згода групи під керівництвом д-ра Вільяма Тейлора, директора Національного Музею Людини. Такий музей буде влаштовувати виставки не тільки в Оттаві і в цілій країні, але він забезпечить досліди для споріднених аґенцій і музеїв. Установлення постійної, безперервної, спільної програми для збирання і публікації бібліографії про багатокультуризм, людські, культурні і громадянські права — також рекомендовано. Уряди всіх ступенів повинні заохочувати тубільний нарід, щоб він допомагав при установленні його власних історичних і культурних осередків.

Вкінці подано суґестію, що проголошення політики багатокультуризму прем'єр-міністром Трудо є історичним документом, який повинен бути поставлений у рамки і показуваний як важливий крок вперід у соціяльному розвитку Канади.

**
*

МОВА І ЗБЕРЕЖЕННЯ КУЛЬТУРИ

Оскільки мова є важливою для збереження культури? У групі, що працювала під керівництвом д-ра Т. Г. Б. Саймонса ,голови Канадських Студій в університеті Трент у Пітерборо, Онтаріо, було два напрями думок: 1) мова є необхідним ключем для збереження культури і культура без мови стає тільки фолкльором, 2) мова є тільки одним елементом культури; одною мовою можна висловити цілу низку культур, як це маємо з французами у Франції, Бельгії і Швайцарії, з англійцями в ЗСА, Англії, у Західніх Індіях і Канаді. Незважаючи на те, котра відповідь є правильна, — всі згодилися, що мова є важливою і покладено сильний натиск на навчання третьої мови. Група рекомендувала, щоб для заохоти, фінансові внески для громадських шкіл навчання мов, були звільнені від податку, і, щоби в багатокультурній програмі признавано було спеціяльні дотації тим організаціям. Вона теж рекомендувала постанову про спеціяльні освітні дотації для існуючих департаментів етнічних мов у середніх школах, громадських коледжах й університетах.

Тому, що плинність повинна бути ціллю в навчанні будь-якої мови, інша рекомендація закликала влаштовувати пробні проекти для знайдення найбільш ефективної й економічної методи для осягнення конверзаційної плинности в ужитті третьої мови.

У Київському музеї Тараса Шевченка

Минулої осені я вперше за багато років побував у Києві і, звичайно, серед інших пам'яток української культури відвідав музей Т. Шевченка. Він розташований на бульварі Шевченка, неподалік від столичного університету. Розкішний, кажуть, належав колись відомому бизнесменові й меценатові Терещенку.

Нашу групу супроводив по музею гід-науковець, що відрекомендувався Юрій Іванович. Без поспіху, відповідаючи на численні запитання слухачів, за три години він провів нас від першої до останньої експозиції. Спокійна обстановка дозволила навіть дещо занотувати з почутого.

На цьому місці спробую відтворити на письмі хоч дещо з того, що запам'ятав і привіз у своїй течці.

Сучасний музей зконмпоновано 1949 року, себто у 135-річчя від народження Кобзаря, із експонатів колишньої галерії картин Т. Шевченка, що функціонувала у Харкові від 1934 року, та невеликого музею в Києві. З того часу він поповнився багатьма новими експонатами.

Нині це справді одна з найбагатших скарбниць української культури. Унікальні мистецькі цінності експонуються в 21 залях. Це оригінали малярських робіт, рукописів поезій Шевченка, першодруки його творів з автографами поета, прижиттєві фотографії Кобзаря, видання Шевченкових творів мовами світу та багато іншого. Експозиція показує понад 800 оригіналів картин та малюнків великого художника, а всього відомого їх понад 1200.

Гід не зумів вияснити нам, навіщо частину малярської спадщини Шевченка, офортів, тримає Київський музей українського мистецтва, а два альбоми малюнків зберігаються в інституті літератури, що розташований за кілька кроків від музею.

За відповідь на загальне здивування мали правити слова науковця, що начебто дуже важко зібрати всі мистецькі цінності докупи, оскільки кожна з названих інституцій не хоче поступитися ними. Властиво, додав він, окремі оригінали виставлені також у Харківському та Львівському музеях. Лише поодинокі малюнки й акварелі ,трохи більше 10) є поза Україною, зокрема, в Ленінграді — в Академії художеств, у котрій здобував малярську освіту Шевченко і де зберігається його майстерня. Коли ходить про вияснення гіда, то воно не вдоволило нас. Адже відомо, що в Совєтському Союзі подібні цінності є суцільно у посіданні держави, якій легко розпорядитися ними в найліпший спосіб.

Відрадно, що майже всі оригінальні твори і речі Т. Шевченка, котрі були відомі як приватна власність окремих осіб, нині подаровані музею або відкуплені ним. Нам показували акварель „Пожежа в степу" (років заслання), яка нещодавно вперше була експонована на виставці при музею. Власник цієї добре збереженої акварелі колекціонер Таранушенко, що отримав картину у спадщину понад півстоліття тому, презентував тепер „Пожежу в степу" музеєві.

Надзвичайний захоплююче було оглянути особисті речі Тараса Григоровича, яких тут є чимало. Це предмети одягу, гравірувальне приладдя, різці, пензлі, мольберт тощо. Ще багато подібних реліквій знаходяться в Меморіяльному будинку-музеї Шевченка у Києві. Відвідати його не мали змоги — був він закритий перед реставрацією.

З інших експонатів музею варто назвати знаменитий портрет В. Жуковського, написаний К. Брюловим. Саме цей портрет було розіграно в льотерею, а за виручені гроші викуплено Шевченка з неволі. Далі цікавий документ — відпускна про волю Тараса, видана поміщиком Енґельгардтом, захалявна книжечка поета часів заслання, перше видання „Кобзаря", ілюстроване його друзями-художниками, портрети багатьох сучасників поета, написані Шевченком олією під час його перебування на Україні, тонкі акварелі часів солдатчини, серія незвичайних за красою й майстерністю виконання офортів „Живописна Україна", за яку він дістав звання академіка тощо. Про кожну з цих речей дуже докладно говорив гід, і переповісти це неможливо.

Відомо, що в Совєтському Союзі дуже ретельно збирається все, що відворює життя та діяльність видатних осіб, особливо коли це стосується партійних героїв і функціонерів. Та все ж мені вперше довелося побачити стільки повний і різноманітний за змістом музей українця, котрий жив у часі, коли світ ще не знав комуністичної ідеології, і який нині навіть з офіційного становища є поетом контроверсійним. У моєму записнику збереглися назви експозицій лише окремих заль. Окрім тих, що безпосередньо розповідають про життя і

малярську та поетичну творчість Тараса, нас водили в залі, де зібрані копії пам'ятників Шевченкові в СССР та в інших країнах, „Кобзар" або окремі збірки творів поета у мовах всіх цивілізованих народів світу. Є й залі, що мають виразний пропагандивний характер: Т. Шевченко і українська совєтська література, музика, театр, кіно, малярське мистецво. Упорядники музею чимало уваги приділили перелікові та демонстрації фотографій тих міст, сіл, вулиць, підприємств, високих та середніх шкіл, котрим влада дозволила носити ім'я нашого Тараса. Тут також наголошується на тому, як мешканці, робітники, студенти, учні щиро шанують свого патрона.

Для мене цікавою була заля, що має назву — Шевченко і народне мистецтво. Тут зібрані в основному подарунки і сувеніри совєтських та зарубіжних українців до ювілеїв поета, які влада намагається відзначити дуже помпезно.

Кожен, хто відвідає музей, може записати будь-які свої враження з побаченого у спеціяльно призначену для того книгу. При виході вона мені потрапила на очі і з звичайної цікавости я перегорнув кільканадцять сторінок. Щирі, теплі слова про нашого Пророка Правди. Звичайно, багато записів у чисто совєтському дусі. Прізвища декотрих з авторів, що записали свої суґестії, я занотував до свого блькнота: українські підсовєтські поети й письменники М. Рильський, П. Тичина, О. Гончар, О. Вишня, турок Н. Хікмет, німець А. Курелла, відомий канадійський політик Дж. Діфенбейкер, росіянин К. Федін, Г. Тихонов та багато інших.

І не диво — музей величавий і враження залишає хвилюючі.

Р.Д.

„Нові Обрії"

ВИДАННЯ ТВОРІВ ШЕВЧЕНКА МОВАМИ НАРОДІВ СВІТУ, В КАНІВСЬКІМ МУЗЕЇ

Складаємо нев'янучий вінок у світлу пам'ять нашого дорогого, незабутнього батька, бл. п. Івана Ґабриша, який відійшов від нас 14-го лютого, 1963 року і засилаємо $5.00 на журнал „Промінь".

Діти, внуки і правнуки: Михайліна, Роман, Богдан, Мирон, Даринь, Роний і Донна Дем'янюк,

Савт Бирнабі, Б. К.

На свіжу могилу нашої дорогої приятельки, бл. п. Марії Михайлишин, яка упокоїлась 26 січня 1974 року в Едмонтоні, кладемо китицю найкращих квітів, схиляємо наші голови над її могилою та у її світлу пам'ять засилаємо 10.00 дол. на журнал „Промінь". Родині покійної висловлюємо глибоке співчуття.

Мирослав і Анна Стахів, Торнгил, Онт.

Значення книжки

Слово д-ра Ізидора Глинки з нагоди свята книжки, катедра Пресв. Тройці, Вінніпеґ, 24 жовтня 1973.

Я пригадую коротенький вірш Івана Франка, який прекрасно надається як вихідна точка для моєї короткої доповіді з нагоди сьогоднішнього свята, свята книжки. Франко каже:

„Книги — морська глибина;
Хто пірне в них аж до дня,
Той хоч труду мов досить,
Дивні перли виносить".

Цей вірш вказує на велику пошану українського народу до книжки, і велике довір'я, що книжки містять у собі неоціненні скарби і мудрості людського ума.

Інші народи, так само як українці, теж ставляться з великого повагою до книжки. Ось, наприклад англійський віршик,

Give a man a pipe he can smoke,
Give a man a book he can read,
And his home is bright with a calm delight
Though the room be poor indeed.

Чому таке прямо обожування книжки? Щоб відповісти на це питання ми мусимо вглянути в історію минулих часів і тогочасних обставин:

- коли ще не було кольорової телевізії на шість каналів,
- коли ще не було радіо, AM і FM,
- коли ще не було грамофонних пластинок,
- коли ще не було телефонів,
- коли ще не було авт та люксусових автострад,
- коли ще не було фільмової техніки і в тому ж кіно-театрів,
- коли ще не було аеропланів,
- коли ще не було загально вищої освіти,
- коли ще не було так багато людей на світі —

коротко кажучи, то був дуже відмінний світ від того, в якому ми живемо сьогодні.

З цього ми можемо легко уявити собі чому книжка відігравала таку важливу і таку многогранну ролю.

- Книжка тоді заступала кінофільми, телевізію, радіо і телефон.
- Книжка тоді була засобом подорожування, хоч тільки в уяві, до далеких країн, і навіть подорож до місяця, чи на дно моря як в оповіданнях Жуля Верна.
- Книжка була джерелом освіти і науки.
- Книжка була ключем до минулого.
- Книжка була розвагою і розрадою в самоті. Вкоротці, книжка відігравала дуже важливу і незамінну ролю в житті народу.

З цього вступного нарису виринає питання: яку ролю відограє книжка в сучасній космічній добі, маючи на увазі особливо українську книжку?

Сьогодні, при помочі модерної технології, книжок продукується дуже багато. Часом здається, що авторів більше, як читачів. Розуміється, що не всі книжки добрі. Англійський філософ Francis Bacon давав добру пораду, коли він сказав:

Some books are to be tasted, others are to be swallowed, and some few to be chewed and digested. Значить, треба вибрати, бо нераз багато барахла знаходиться між обкладинками книжки.

Але, вибравши добру книжку, в чому саме полягає її вартість?

По-перше, то це такий архів, такий схованок, де можна переховати і зберегти найкращі думки, найкращі надбання, нашого народу продовж цілої нашої історії. Хоч Шевченко помер більше як сто років тому, то його думки і слова є доступні нам нині. Так само думки і слова Івана Франка, як ось в тому вірші який я зацитував на початку, є доступні нам коли ми потрудимось випозичити їх з того магічного архіву, з тієї нашої духової скарбниці.

Друга дуже цінна прикмета книжки є не менш важлива від її архівної ролі: книжка є тим посередником, яким ми можемо передати нашу культурну спадщину з покоління в покоління, від прадіда до діда, від діда до батька, від батька до сина, від сина до внука, від внука до правнука. Ніяк неможливо уявити собі існування і поступу будь-якого народу без цього ланцюга, яким ми передаємо знання одного покоління другому. А книжка це поодинока ланка в цьому ланцюгу.

Підсумовуючи, дві найважливіші прикмети книжки — це служити як засіб переховання, і як посередник передавання знання народу.

Цікаво, що те, що діється з українською книжкою в Україні оперто на цих двох основах. Перше, ми довідуємося про знищення кни-

жок, бібліотек і архівних матеріялів українського народу. Друге, ми довідуємося про різні перешкоди в передаванні української культури через репресію письменників, через обмеження різних засобів, і обмеження обставин сприятливих для вільного передавання об'єктивного знання.

Але виринає питання чи щось подібного не діється між нами в Канаді не злобно і не через репресію, але через байдужість і недбалість. Чи наші старання в зберіганні української книжки в Канаді є задовільні?

Чи наші старання у вихованні наших дітей приготовляє пригожий клімат для передання наших здобутків, нашої духової спадщини, нашої книжки?

Спитаймо себе коли ми в останнє купили українську книжку, цього року, чи 5 чи 10 років тому. Спитаймо себе, коли ми перечитали останний раз українську книжку. Чи наша дефініція українських клясичних творів та, яку подав Mark Twain, а саме, a classic is a book which people praise and don't read?

Кожний і кожна з нас мусимо відповісти на ці і подібні питання. Кожний і кожна з нас мусить здати іспит з нашого відношення до української книжки. На мою думку завданням свята книжки є припімнути нам, що такий іспит нам треба негайно здати.

Я хочу зробити ще одну заввагу: українська спільноти в Канаді досить мала і на жаль ще до того розкинена по цілій Канаді. Наклад книжок виданих тут є малий. Наклад книжок виданих в Україні теж дуже обмежений і доставa непевна. Тому купувати українську книжку треба тоді, коли ви її бачите так, щоб остаточно можна було розділити на бібліотеку батька поміж кількох членів родини.

В останніх часах зацікавлення українського культурою, та культурою інших етнічних груп в Канаді значно побільшилося. Навчання української мови в державних і рідних школах теж зростає. Це дуже потішаючі явища. Нашим завданням є підсилити ці заходи так, щоб вони були запорукою, що українська книжка осягне належне місце в українсько-канадській спільноті. Таким чином українська книжка стане живого, а не мертвим предметом в спорохнених архівах.

Замість китиці червоної калини на могили моїх дорогих, незабутніх родичів, бл. п. Григорія Пясецького — батька, який відійшов у вічність 15-го березня 1965 року і бл .п. Александри Пясецької — мами, яка відійшла у вчіність 3-го березня, 1971-го року, в їх світлу пам'ять засилаю $20.00 на журнал „Промінь".

Дочка Ольга Юсипчук, Едмонтон.

— — — — —

У восьмі роковини смерти мого дорогого і ніколи незабутнього мужа, бл. п. Стефана Білінського, який упокоївся 3 червня, 1966 року, замість китиці запашних квітів, складаю $5.00 на прес. фонд журнала „Промінь".

Дружина Анастасія Білінська, Брентфорд, Онт.

— — — — —

Складаю нев'янучий вінок на могилу моєї дорогої дочки, бл. п. П. Мирослави Г. Костюк, яка упокоїлась 16 серпня 1973 року в шпиталі Віннінезі, полишаючи сестру Евгенію Боднарчук в Вирнон, Б. К. й брата Богдана в Вікторії, в її світлу пам'ять засилаю $4.00 на журнал „Промінь".

Мама Марія, Костюк, Ванкувер.

Замість квітів на свіжу могилу моєї дорогої сестри, бл. п. Анни Шмігельської, яка упокоїлася 6-го грудня, 1973 року в Давфині, в її пам'ять складаю $5.00 на журнал „Промінь".

Сестра Юстина Бабій, Давфин, Ман.

— — — — —

У другі роковини смерти моєї дорогої і незабутньої приятельки, бл. п. Ліни Винничук, яка упокоїлась в м. січні 1972 року, у її світлу пам'ять складаю нев'янучий вінок і засилаю $4.00 на прес. фонд журнала „Промінь".

Анна Малиш, Вернон, Б.К.

— — — —

З причини нещасливого автомобілевого випадку, дня 15 жовтня 1973 року в м. Кемлупс, Б.К., відійшла у вічність бл. п. Олеся Венгер-Чепесюк. Покійна довгі роки жила у Тандер Бей, Онт., де брала активну участь в кількох українських організаціях, особливо у місцевому відділі жіночого КУК, замість квітів на могилу Олесі Венгер-Чепесюк складаємо в її світлу пам'ять $10.00 на журнал „Промінь". Вічна їй пам'ять!

Відділ Комітету Українок Канади в Тандер Бей, Онт.

— — — —

У незабутню пам'ять моїх дорогих покійних родичів бл. п. Євдокії і Григорія Троян складаю 10.00 дол. на журнал „Промінь".

Анастасія Мисак, Едмонтон

— — — —

Складаємо нев'янучий вінок на свіжу могилу бл. п. Антонії Дереворіз, яка відійшла від нас на вічний спочинок і засилаємо 5.00 дол. на пресовий фонд журнала „Промінь". Разом з тим висловлюємо співчуття родині.

За відділ ім. С. Русової в Кемсек, М. Ковалишин, секр.

Принципи художнього оформлення народного жіночого одягу середньої Наддніпрянщини

Комплекс прикрас жіночого одягу Середньої Наддніпрянщини кінця XIX — поч. XX ст. ґрунтувався на естетичних уявленнях та уподобаннях, які складалися протягом сторіч. Багатовіковий досвід, художній смак та винахідливість народних майстрів застосовувалися при виборі матеріялу і техніки виконання оздоби, її розміщенні, композиційній побудові, кольористичному рішенні тощо.

На жаль, ще питання досі лишається недостатньо висвітленим. В окремих працях проблема орнаментації українських сорочок або коротко описувався характер оформлення того чи того виду народного вбрання, але принципи, які лежали в основі оздоблення і відбивали раціональність, тонкий смак і винахідливість народних майстрів, висвітлені не були.

Техніка виконання прикраси (вишивки, ткацького малюнка, аплікації тощо) завжди відповідала фактурі матеріялу, створюючи разом композиційну єдність. Розташування оздоби підкреслювало форму і пропорції вбрання. Колір її частіше контрастував із загальним забарвленням, роблячи його більш мальовничим. Прикраса здебільшого була центром композиційного рішення народного костюма.

Характер і кількість оздоблення залежали від виду одягу (натільний, стегновий, нагрудний, верхній) та його призначення (буденний, святковий, обрядовий); художнє оформлення залежало од віку жінки, її сімейного і соціяльного становища. Найбільше прикрашався одяг молодих заміжніх жінок, з віком кількість прикрас зменшувалась.

Матеріялом для оздоблення одягу були нитки, тасьма, шнури, стрічки, китиці, плис, мереживо, шкіра, смух тощо.

Нитки вживалися льняні, конопляні, вовняні, шовкові, наприкінці XX ст. — бавовняні, так звана заполоч, білого кольору чи не відбіленого сірого, підфарбованого в коричнюваті або голубуваті тони, а також червоного, синього (пізніше чорного). Червона і синя заполоч була розповсюджена майже на всій території Середньої Наддніпрянщини (на півночі переважав червоний колір, далі на південь збільшувалась кількість чорних ниток). Білий колір вживався здебільшого на Чернігівському Поліссі. Нитки не відбілені (сірі), підфарбовані у відтінки коричнюватого чи голубуватого тонів були типовими для лівобережної Київщини, Черкащини й особливо Полтавщини.

Тасьма спочатку була саморобною, а згодом фабричного виробу. Це досить широка смуга (1,5—2 см) тканини, якою обшивали краї нагрудного, верхнього або стегнового одягу, розташовуючи поруч кілька таких рядків для композиційної викінченості. Ця, так звана „обшивка", була здебільшого темних тонів. Вузенька оздоблювальна тасьма, що називалася „кіскою", „косником", „сімкою" тощо, також могла бути саморобною, а пізніше і фабричного виробу.

Різноколірні стрічки, частіше шовкові так само як і тасьма, вишивалися широкими смугами, як правило, на зшитому стегновому, рідше на нагрудному одязі.

Шнурами оздоблювали краї верхнього одягу та закріплювали і прикрашались верхні кути вусів; з них плели петлі, гудзики.

Плис (бавовняний бархат) набув широкого розповсюдження як елемент оздоблення народного жіночого одягу Середньої Наддніпрянщини другої половини XIX ст. Нашивками з плису та інших матеріялів прикрашали нагрудний, верхній осінньо-весняні та зимовий стегновий одяг. Плисові нашивки часом перетворювались у складну орнаментальну композицію (наприклад, „левадка", якою оздоблені корсетки Полтавщини, черкаська „корейка" тощо).

Мереживо, зокрема „сітка", „сіточка", — дешеві вироби білого або чорного кольорів використовувалися наприкінці XIX — на поч. XX ст. для оздоблення натільного одягу — сорочок (біле мереживо часом замінювало трудомістку ручну вишивку „мережку", „вирізування" тощо), а також стегнового одягу — — фартухів.

Китиці з вовняних ниток та різноколірні суконні нашивки використовувалися для оздоблення верхнього зимового та осінньо-весняного одягу; їх прикріплювали під рукавами кожуха, нашивали на байові юпки, а також у верхніх кутах вусів біля свит, юпок та кожухів.

Шкіркою або її ще називали різноколірний сап'ян) прикрашали верхній зимовий, рідше осінньо-весняний одяг у вигляді нашивок (обшивок). Зі шкіри виготовляли петлі та гудзики для верхнього одягу.

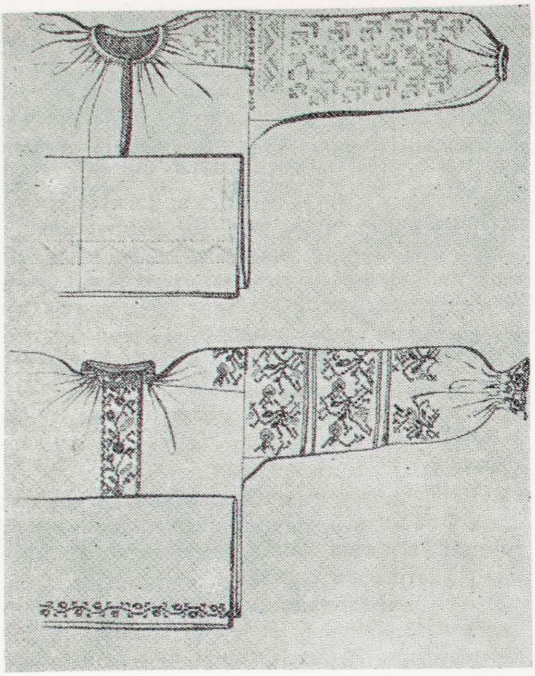

Верхня сорочка вишита біллю. Городня на Чернігівщині кінець XX ст.
Друга — сороччка вишита черно-червоною заполоччю. Село Небилиця, Макарівського району на Київщині, середина XX ст.

Смух овечий широко використовували для зимового одягу, зокрема кожухів. Із нього робили коміри, чохли, ним обшивали поли і поділ. Таким чином, смухова облямівка виконувала необхідні теплозахисні функції і водночас правила за прикрасу.

У характері розміщень оздоблення є багато спільного на всій території Середньої Наддніпрянщини. Народні майстри дотримувались певних закономірностей: розміщення того чи того виду оздоблення було пов'язане з кроєм одягу так, щоб конструктивні лінії безпосередньо брали участь у композиційній побудові, навіть обробка таких вузлів, як горловина, пройми, пілки, поділ, рукави, кишені різних видів нагрудного, верхнього вбрання оздоблювала його.

Для традиційного жіночого народного одягу Середньої Наддніпрянщини другої половини XIX ст. типовими були такі види оздоблення: ткацький малюнок, вишивка, обстрочування, шви, склади (заклади), збори, аплікація, нашивки (обшивки) тощо.

Ткацький малюнок — один з найдавніших видів оздоблення стегнового та натільного жіночого одягу. Наприкінці XIX ст. він був характерний для всіх областей Середньої Наддніпрянщини, зокрема для Київського та Чернігівського Полісся. Орнамент утворювався за допомогою кольорового піткання. Малюнок строго геометричний,інколи дуже геометризовані рослинні елементи; техніка машинового ткацтва обмежувала можливості у виборі характеру орнаментації. Ткані узори були невід'ємною прикрасою простого за конструкцією стародавнього незшитого стегнового одягу. Вони розташовувалися на нижній частині вовняного або полотняного фартуха (запаски, попередниці), спідниці з саморобного сукна. Для малюнків характерна чітка геометрична побудова окремих елементів і композиції в цілому, гармонійне кольористичне вирішення. Часом додадалася і ручна вишивка гарусом і шовком, вовною або нашивалися на малюнок шматочки різноколірної вовняної тканини („накладна плахта"). Залежно від малюнка, плахти називалися — „хрещатка", „копитаха", „реп'яхівка", слив'янка", мотилівка", „рожева", „кривуляста" тощо. У різних областях Середньої Наддніпрянщини плахта мала свій кольорит, з переважанням червоного й синього кольорів.

Ткацьким малюнком прикрашався також і натільний жіночий одяг — сорочка. Він щільно заповнював рукав, розміщувався на подолі сорочки, інколи на комірі та манішці.

Вишивка також характерний вид оздоблення жіночого одягу. Особливо виразно прикрашалися нею сорочки та фартухи. В невеликій кількості вишивка використовувалася у нагрудному та верхньому одязі. Орнаментація лічильних вишивок пройшла досить значну еволюцію, як тематикою малюнка, технікою виконання, так і використанням різних матеріялів. Мотиви, техніка і кольорит вишивок мали багато спільних і специфічних ознак.

В основі стародавніх вишивок Середньої Наддніпрянщини лежав геометричний орнамент, який найдовше зберігся у вишуканих, складних за технікою вишивках чернігівських та полтавських сорочок. Пізніші мотиви рослинного орнаменту розповсюдилися в одязі майже по всій території Середньої Наддніпрянщини. Вони мали свої місцеві трактовки та кольористичні рішення. Рідше в орнаменті спостерігалися стилізовані елементи тваринного світу (метелики, джмелі тощо). Всі ці мотиви (геометричні, рослинні, тварин), могли створювати окрему композацію або поєдну-

ватись між собою, утворюючи безліч варіянтів. З другої половини XIX ст. у вишивках жіночого натільного одяру Середньої Наддніпрянщини з'являються нові, запозичені з інших джерел орнаментальні мотиви, які спочатку співіснують із стародавніми, а потім починають переважати.

Для Середньої Наддніпрянщини стародавніми техніками вишивки, які побутували до поч. XX ст., були різні види лічильної гладі. На правобережжі, особливо в західніх та північних областях Київщини, у XIX ст. зустрічалася техніка вишивки „занизування", „низь". Це найстародавніший спосіб, подібний до ткання. У зв'язку з обмеженими технічними можливостями, орнамент був лише геометричний. Розміщувався від широкими смугами на верхній частині рукава, плечовій вставці, комірі, манішці. Особливого розповсюдження на Середньої Наддніпрянщини, з переважанням на лівобережжі, набув один із стародавніх способів вишивання, так зване „настилування" або „лиштва". На лібережжі воно виконувалось біллю, виготовленою з льняної пряжі. На Полтавщині для більшої контрастності, поруч з білою, вживали небілені або підфарбовані в голубуватий чи коричневий кольори нитки. Кожний узор складався з окремих досить дрібних елементів, які вишивалися незалежно один від одного. Це давало змогу вільно розташовувати малюнок, який часом заповнював увесь рукав, створюючи безліч композиційних рішень. Так, на Каиївщині, лівобережній Черкащині та Полтавщині вишивка виконувалась широкою смугою на уставці, верхній частині рукафа, іноді весь рукав заповнювався розкиданими по ньому фраґментами цієї, або композиційно пов'язаної з нею, вишивки. На Чернігівщині також оздоблювався рукав і полик, а фраґменти розташовувались у вигляді вертикальних смуг.

На середній Наддніпрянщині в одній композиції часто поєднувалися кілька різних технік вишивки. На Полтавщині та східній Київчині „настилування" застосовувалося поряд з технікою „вирізування", на Чернігівщині з „вистігом" або „виколюванням". „Вирізування" — це ажурна вишивка, при якій невеликі квадратики тканини (полотна) вирізувалися, густо обшивались білою ниткою і в сполученні з „настилуванням" утворювали самобутні композиції. О основі вирізування лежали геометричні форми орнаменту.

До ажурних швів належить „мережка", особливо розповсюджена на лівобережжі Се-

Корсетка (верхній ряд), прикрашена вігурними клапанами та обшивкою. Село Блистова, Менського району на Чернігівщині.
Друга корсетка обшита широкими смігами оздоблювального матеріялу, прикрашена фігурною різноколірною машинною строчкою та вишивкою. Село Ходосівка Києво-Святошинського району на Київщині.

редньої Наддріпрянщини. Вона могла бути у вигляді найпростішого оформлення подолу сорочки, так званого „прутика"; створювала складні розмережування, „розшивки", що з'єднували полик і рукав або станок чернігівських сорочок, а також утворювала самостійну вишукану композицію. „Нашиванка" — одна з видів мережки, якою прикрашалися рукава черкаських та полтавських сорочок. Створювалась вона на розрідженій основі з витягнутими нитками, де нашивався малюнок, відтворюючи ефект мережива. Мережки ж були немовби перехідною стадією від вишивки до оздоблювального шва й виконували подвійну функцію (технологічну та естетичну).

З середини XIX ст. набуває поширення вишивка „хрестиком", яка існувала поряд з різними видами вишивок, а пізніше почала їх витісняти. Вона дала широкі можливості щодо кольорової розробки і більш реалістичної трактовки улюблених народом рослинних мотивів. У першій половині XX ст. вишивка хрестиком стала переважаючою.

Розміщення вишивок на сорочках, як уже говорилося, було тісно пов'язане з кроєм. Вишивка розташовувалася на верхній частині су-

цільного рукава або на плечовій вставці, а також на рукаві біля плечової вставки, і мала однакову або дуже близьку композиційну побудову. Вишивка прикрашала поділ сорочок, який називали ляхівкою, лиштвою, пеленою тощо. На Полтавщині він оздоблювався мережкою, тоді як на Київщині поли сорочки вишивалися червоною і чорною заполоччю.

На фартухах вишивки розміщувались у нижчій частині широкою смугою. Мотив орнаменту, техніка виконання, матеріял і кольорит відповідали вишивкам сорочок даної місцевості.

Вишивкою почасти прикрашалися деякі види нагрудного одягу (безрукавного та з рукавами), верхнього осінньо-весняного та зимового. Так, для Київщини типовими були вишиті на спинці та правій полі (з акцентом у нижньому куті) корсетки. По спинці розшивалися свити з домашнього сукна, пізніше з крамy, і навіть кожухи.

Для оздоблення нагрудного і верхнього одягу використовувалась також машина строчка. Найчастіше вона поєднувалася з аплікацією, вишивкою тощо, які доповнювали одна одну. Цей вид оздоблення ще раз підтверджує раціональний і водночас творчий підхід майстринь до використання художніх засобів. У багатьох випадках машина строчка, виконуючи технологічну функцію, створювала і певний художній ефект. Так, у центральних районах Київщини, корсетки та крамні юпки, що робилися на ватяній прокладці, прошивалися спочатку ручною строчкою, а з часом і машиною таким чином, що на лицьовій стороні утворювався певний малюнок. Малюнок машинової строчки, який вражає своєю художньою виразністю і разом з тим простий за виконанням, прикрашав горловину ,поли, поділ, чохли, кишені нагрудного та верхнього одягу. Машинна строчка могла бути одного кольору з тканиною, але, відтінюючи рельєфний малюнок, вона створювала цікаву фактуру поверхні. Частіше таке рішення застрічалося на Черкащині, Чернігівщині. Часом була поліхромною і нею користувалися для утворення складної композиції переважно рослинного характеру (особливо в центральних районах Київщини).

До оздоблення, крім машинних строчок та швів з'єднання окремих частин одягу, належить також техніка збирання в збори, брижі різних елементів вбрання (горловини та рукавів сорочок, верхньої частини спідниць тощо).

Склади, заклади — вид оздоблення, який з'являється у другій половині XIX ст., тобто з появою крамного матеріялу. Ними прикрашають спідниці (часто в сполученні з плисовими або іншими вишивками), коротенькі кофточки, що шилися частіше в парі зі спідницею, а також фартушки. Складки часто-густо чергувалися з іншими видами оздоблення — нашивками, вишивками, мереживом.

Аплікація та інші види нашивок ,тасьма, стрічка, мереживо тощо) — типовий для Середньої Наддніпрянщини другої половини XIX ст. вид оздоблення здебільшого верхнього, інколи й нагрудного одягу. Аплікація робилася зі шкіри, різноколірного сап'яну, плису, сукна, шовку та інших матеріялів, шматочки або смужки яких нашивалися на одяг, утворюючи певний малюнок. Частіше це була складна багатоколірна композиційна побудова рослинного орнаменту, який розташовувався на верхньому одязі вподовж правої поли, в нижньому її куті, а також на грудях, чохлах, подолі.

Різноколірна тасьма (в'юнчик, сімка тощо) створювала з іншими видами аплікації єдине композиційне ціле. Малюнки були двоколірні або багатоколірні; орнаментація мала різноманітні композиції. На Чернігівщині, частково на правобережній Черкащині, аплікація була однотонною або двоколірною; на центральній Київщині, Полтавщині, лівобережній Черкащині — поліхромною. Смуховими нашивками оздоблювали зимовий одяг, що в такий спосіб додатково утеплювався. На Середній Наддніпрянщині в XIX ст. користувалися овечим смухом переважно чорного, рідше коричневого та сірого кольорів. Ним прикрашали комір, чохли, поли і низ кожухів, кожушаток, тулупів тощо.

Процес вивчення художніх прикрас жіночого вбрання Середньої Наддніпрянщини має важливе як історико-культурне, так і практичне значення з огляду на можливість використання його в сучасному одязі. Це дало б можливість не лише урізноманітнити його форми, надати їм своєрідний привабливості, але й дати нове життя кращим традиційним зразкам, які виробили за минулі століття української народні майстри.

Т. Ніколаєва

ПОБАЖАННЯ

Відзначуючи 75-ліття з дня народження мого мужа Петра Чижовського в день 24 лютого, складаю на пресовий фонд журнала „Промінь" 10.00 дол., а разом з тим висловлюю найкращі побажання моєму дорогому мужеві Петрові кріпкого здоров'я, радости та многих літ прожити.

Марія Чижовська, Норт Бетлфорд

НЕЗВИЧАЙНЕ ДОСЯГНЕННЯ

В місяці листопаді, 1973, відбулася Осіння Конвокація на Албертському університеті, коли то сотні студентів отримали заслужені дипломи, ступні та визначні нагороди після років виснажуючої праці та інтенсивних студій. Між щасливцями була й наша широковідома членка Союзу Українок Канади, пані Марія Сулима з Едмонтону, яка отримала ступінь "Б.Ed.". Заслуги пані Сулими не в тому, що вона здобула згаданий ступінь, його ж отримують кожного року сотні студентів за студії в курсах призначених Департаментом Освіти, а більше за успіхи, виключно, в курсах Українознавства, що їх дає в програмі студій відділ слов'янських мов при університеті.

Хочемо вірити, що українські студенти по інших університетах, де знаходяться відділи слов'янських мов, візьмуть приклад з досягнення пані Сулими й виберуть програму українознавства до своєї вподоби. В нинішній добі багатокультурности й двомовности є можливості здобути поважні й далекосяглі користи не тільки для власних інтересів, а й для добра українського суспільства взагалі. Число студентів, що записуються на курси української мови — в публічних і середніх школах та університетах — зростає з кожним роком, а кваліфікованих учителів, у цій ділянці, інколи буває болючий брак. Сьогодні, як ніколи досі, маємо золоту нагоду скористати із сприятливих для нас обставин — вивчати рідну культуру на університетському рівні!

Пані Сулима вперше записалася на українські курси на університеті року 1967-го. Від того часу вона з відзначенням покінчила такі курси:

Ukrainian Literature: 411, 412, 481, 482, 612, 614, 616, 618; Ukrainian Grammar: 303, 304; Slavonics: 515; Linguistics: 301, 302, 403; History of Ukrainian Language: 457; History of Ukraine: 327, 328.

Інші курси:

"Educational Psychology of Bilingualism" (Ed.Ps.) 477;

Ed. C1 459 and 461, Audio Visual Method in Teaching Ukrainian, given by professor Roma Franko, from the University of Saskatchewan, during Summer Session 1971, at the U. of A.;

Sociology—among several sociology courses —"Sociology of Minority and Ethnic Groups";

Тепер вона побирає: History 332 and 333 (East European History) and courses in Philosophy and Education.

МАРІЯ СУЛИМА

За її визначні успіхи в науці, пані Сулима отримала стипендію, в сумі 100.00, від Українського Народного Союзу Америки в 1970 році.

В українському церковному й організаційному житті, пані Сулима і покійний її муж, бл. п. Іван Сулима, славилися своєю жертвенністю на громадські потреби й інституції та активною участю в різних ділянках організаційної праці. Пані Сулима є довголітньою членкою Союзу Українок Канади при Катедрі св. Івана, а через три роки, 1966-1969, очолювала Провінційну Управу Союзу на Альберту. Значна подія, в часі її урядування відбулася 29-го березня 1969 року, а саме, мистецька Вистава Історичної Української Ноші, що її виготовив Союз Українок Америки.

Пані Сулима вже роками не вчителює й тепер не має наміру вчителювати. Курси вона побирає із глибокого бажання поглибити своє знання української мови, літератури та історії, ради власного задоволення. Одначе, найголовнішу увагу вона завжди приділювала своїй родині — щоб виховати дорогих синів і дочок на добрих горожан і свідомих українців! Під цю пору, Тарас і Богдан завідують родинною фірмою-промислом „Вестерн Кебінет Лімітед", Лелія, заміжна Ткачук, навчає музику в державній школі, а Даруся і Орися є студентами на Албертському університеті.

Від часу крайового З'їзду, року 1971, пані Сулима виконує обов'язки першої заступниці голови в головній управі Союзу Українок Канади, сумлінно й охоче!

При цій нагоді, пані Сулима жертвує на пресовий фонд „Променя" щирий дар у сумі 100.00.

Всі ми бажаємо пані Сулимі дальших світлих успіхів у студіях українознавства.

Стефанія Пауш

Леонід Мосендз

ЗАСІВ

ПОВІСТЬ

(Продовження)

Але погода витримала. Тільки ось батько прийшли додому пізно вночі зі свого клюбу й Нінові було чути, як мати сварили його за програні гроші. Ніно, прокинувшись у своїй кімнатці, чув і піднесений голос матері й винуваті виправдування батька і зараз же з ляком подумав, що як сутичка потриває довше, то пропаде ця палко очікувана поїздка. Але, вискочивши ранком до кухні, не застав Ніно ані матері ані Гафії. Пішли вже на торг. Тільки Докія домішує тісто.

— Що це буде, Докійко?

— Пиріжки на завтра. На відпуст до Глодави.

— Справді, — аж захлиснувся радощами хлопець.

— Буду я тобі куцому брехати! Звичайно, що справді.

Іншим разом нізащо не подарував би Ніно Докії „куцого", але тепер почав від радощів вертітися дзигою по кухні, шарпаючи Докію на всі боки.

— Лиши, Ніно, не перешкоджай! Поїдемо, поїдемо, але не всі!

— А хто ж не поїде? Ти? — враз поважніє хлопець.

— Я не поїду, бо хтось же мусить з тобою лишитися вдома.

— Що? Як? Чом? — Нінові застрягають у горлі слова від зворушення.

— Чом, чом? От не візьмуть тебе, то й не поїдеш.

— Як не візьмуть? Яж, яж . . . і далі не вистарчає Нінові духу. А хотів зараз же, у цю мить перерахувати всі свої заслуги в царині послуху за останній тиждень.

— Звичайно, що не візьмуть, — починає викладати Докія, вихитуючись у такт над тістом, а сама крадькома поглядає на хлопця. Так кумедно виглядає його приголомшення, що очі їй починають грати сміхом:

— А пригадай — но собі, що ти наброїв за останній час!

— Ніно ще й шарлатіє від такої несправедливої несподіванки й знова не може витиснути з себе ані слова. А Докія помалу вирахóвує.

— Хто відкрив недавно славну гицлеву міру й повипускав на вулицю всіх наловлених псів? Хто проковтнув металевий насадець від держальця до писання? Хто влучив камінцем майже в око стару Демчиху? Хто розбив рогаткою найбільший слоїк з повидлом? Хто напустив до хати шевцеві Борухові повно чмелів? Хто це все зробив? Хто?

Ніно мовчить. Мовчить і паленіє. Так, це правда! Все, що каже Докія, правда! Все було, все зробив, він, Ніно. Але йому хочеться крикнути, що все це вже було давно, що багато з цих провин він уже тяжко й гірко відпокутував та ще й доброю поведінкою припечатав усі добрі наміри останнього тижня. Хочеться йому це все викрикнути нараз, одним словом, коротким переконуючим реченням кинути свою оборону в лице Докії, але глядить. . . А Докія ось-ось вибухне сміхом над його остовпілою мовчанкою.

Тепер він уже розуміє, що це був жарт і сам перший починає реготатися з радощів, що все це Докіїни вигадки, що завтра він усе таки поїде, побачить таємничу Глодаву. Не витримує й Докія, задивившись на веселого хлопчика, й обоє сміються довго й грунтовно. Аж у дверях з'являються мати, а за нею Гафія з кошиком, перевантаженим всілякими добрими речами. Докія швидко кінчає місити, а Ніно зручно вислизує за двери, не забувши їй зробити з порога довгого носа.

**
*

Приходить вечір і Ніно на відвідинах у старої Татарчучки. Як би це випадало не похвалитися їй завтрашньою поїздкою! Та ще треба й почути багато цікавих речей про таємничу Глодаву. Ніно перепитує, аж стара не встигає оповідати йому про церкву, вирубану над Дністром у стрімкій скелі. Витесав її ще перед сотками років святий Антоній, коли йшов цим краєм до Києва. Витесав на пам'ятку про те, як проповідував тутешнім мешканцям слово Боже. До церкви веде з долини аж двісті сходів, тесаних просто в скелі. По них побожні прочани сходять навколішки аж на самий верх. Нінові навіть у колінах заболіло, уявивши собі таку ходу:

— Навіщо ж навколішках?

(Далі буде)

PROMIN

Vol. XV, Nr. 3 ENGLISH SECTION March, 1974

William Kurelek remains a stranger despite the success of his art

> Thus ironically it was the Jewish Community who first discovered and patronized me, followed hard on by the Anglo-Saxons. The Ukrainian Community became seriously interested in my work about four years later.
>
> *William Kurelek*

The Ukrainian Community that Kurelek mentions in his autobiography "Someone with Me", is the Ukrainian Women's Association of Canada, for they commissioned him to do a series of paintings on the the pioneer woman as part of their Centennial project. These twelve paintings are now on temporary loan to the Edmonton Art Gallery.

Last year, an unprecedented event occurred with the publication of three books by a living Canadian artist and fellow-Ukrainian, William Kurelek. Promin received permission from The Toronto Star to reprint Robert Fulford's review of the books. Fulford's review was selected because he is a well-known commentator on the Arts and Letters in Canada. Although he is the editor of Saturday Night, his newspaper and articles as well as commentaries on radio and television have contributed greatly to his popularity.

However, as Kurelek disagrees with Fulford's interpretation of the theological orientation of the autobiography, we think he is justified in responding to Fulford's view with a hitherto unpublished article of his own. For Will Kurelek, the substance of his existence stems from God's presence in his life; as a result his art is a manifestation of his fundamental belief. —*Editor's Note*

* * *

William Kurelek started to pray one day in the 1950s while he was waiting in line for an electric shock treatment at a mental hospital. He was in England, where he had gone to escape a life that he found oppressive and meaningless. There, attacked by a deep depression, he entered a hospital and began therapy. The therapy failed, and he tried to kill himself, with pills and razor simultaneously.

William Kurelek

After his stomach was pumped out and his wounds bound up, he was put in a special ward. Then he was given 14 doses of electric shock, that curious combination of modern technology and medieval torture. The shock scrambled his brains, so that to this day he can't really sort out what happened or when it happened.

Shock stimulated religious conversion

But the shock did something else. It started him, apparently, on the road to a religious conversion which has not only saved his life but has since touched everything that has happened to him. His religious paintings, one famous aspect of his art, are the direct result of that experience.

As he tells it in his strange autobiography, *Someone With Me*, the electric shock grew more painful each time it was administered. "There is," he writes, "an instinctive dread in a person of being annihilated" — and temporary annihilation is just what electric shock delivers. He felt himself finally at the point of total defeat, and while he waited for yet another jolt he looked at his fellow patients:

"I noticed on some of the patients lined up opposite me that their lips were moving, barely perceptibly. They were praying, I guessed. It is said sorrow remarries us to God . . . That is

when I, too, resumed prayer and have been praying ever since." He was later admitted to the Roman Catholic Church.

Youthful period drenched in failure

This story of self-assault, agony and then redemption is perhaps the most moving passage in Kurelek's book. It is also a kind of climax and dividing line. On one side of it is the account of his miserable childhood and youth, a period drenched in failure. On the other side is the account of his mature life as a Christian, a successful craftsman, a happy husband and father, and a painter of national reputation.

The book in which all this is told is a remarkable document. It comes to us from something called the Cornell University Centre for Improvement of Undergraduate Education, and it has an introduction by a Cornell psychologist, James B. Maas, who recommends it as a kind of textbook in his subject. In design it hardly looks like a book at all: The text is typewritten and then reproduced photographically. It contains a great many errors and conveys the feeling of a very rough first draft.

Kurelek's writing has, unfortunately, none of the naive charm of his paintings. The paintings may not conform to established rules, but they work within rules of Kurelek's own making. His writing, on the other hand, has no rules — it exhibits nothing but a primitive I-will-be-heard determination to get a story down on paper. I understand Kurelek stubbornly resisted all efforts to edit his manuscript, and the cover of this book boasts, in Kurelek's lettering, that it's "the complete original unedited text." Even at its best moments, it's amateurishly clumsy.

Still, the story comes through, and it's an absorbing story. People who know Kurelek's paintings are familiar with many details of it; his must be the most copiously illustrated boyhood in recent Canadian history. His paintings of life on the farm in Manitoba in the 1930's have been shown in galleries, in films, on TV, and in magazines. They form the substance of a children's book recently issued, A Prairie Boy's Winter.

The tortured spirit doesn't come through

But what doesn't come through the paintings is the tortured spirit of the little boy who grew up to paint them. Bill Kurelek's boyhood was, apparently, a continuous agony. He was deeply in conflict with his father, and he and his brother endured an extreme form of sibling rivalry. He traces the roots of his mental depression to an affection-starved childhood.

He was accomplished in school but clumsy in everything else. On the farm, working with equipment and animals, he was of little use to his father. He did almost everything badly, and when criticized he would do it badly again. He was socially inept, and given to day-dream ing and sleepiness. The father did not hide his attitude to this misfit son: ". . . he was thoroughly contemptuous of my abilities. And this contempt remained for all the many years to come . . ." Bill suffered from paranoid fantasies, in which he imagined that his schoolmates, teachers, parents and brother were conspiring to torment him.

As he now tells it, even the remnants of Ukrainian culture — the festivals, the singing, etc. — began to disappear as the Depression ground on. The bitterness of the family's economic failure was echoed in a bitter life inside the farmhouse. It was not until the 1960's, and Kurelek's success as both artist and family man, that father and son were reconciled.

Anyone who has followed Kurelek's painting will be fascinated by his account of his life; and will be impressed, too, by the way the attitude of his Christian paintings reappears here in his prose. The fundamentalist Christianity he has shown so often in his paintings is reflected in the account of his conversion, in his naive descriptions of relations with women, and his old-fashioned and often touching passages on subjects ranging from friendship to masturbation.

Kurelek was a stranger in his farmhouse in Manitoba; he was a stranger in the rural schools where he first encountered the society of other humans, he was a stranger in most of the odd jobs he describes here; and in 1973 in the art community of Canada he remains a stranger. The difference is that now his strangeness and naivete are seen as qualities to be treasured rather than rejected.

Certainly *A Prairie Boy's Winter* conveys this strangeness exquisitely: the paintings show commonplace scenes ("The First Snowfall," "Hauling Hay") but the figures of the children in them are not commonplace. They have a stolid protective bluntness that hints at some of the desperation and agony that are part of growing up. This is a children's book, and deserves success on those terms; but it is also much more than that.

An artistic reproach to smug Toronto

O Toronto, which reproduces 20 paintings of Toronto scenes by Kurelek (with an introduction by James Bacque), expresses both Kurelek's joy in his surroundings and his prophetic Christianity. Some of the paintings simply depict Toronto scenes in an idealized way—a happy downtown street after a snowfall, the children's zoo at Centre Island, Kensington Market on a busy day.

But in others Kurelek turns his religion into a reproach to a smug and successful city: Christ stands ignored by Christmas shoppers in downtown Toronto, aborted foetuses are stuffed in garbage cans outside Scarborough Centennial Hospital, starving Indian peasants beg beside a family of plump picnickers at Rosedale Golf and Country Club. These are eloquent and memorable images.

Kurelek's career, like his life, is full of contradictions. The paintings in these two books, taken together, spell them out clearly. He is an artist who wants both to charm and challenge us, and in both enterprises he is exceptionally successful.

A Prairie Boy's Winter, paintings and story by William Kurelek. Tundra Books, 48 pages, 20 color reproductions, $6.95.

O Toronto, painting and notes by William Kurelek. New Press, 20 color reproductions,10.

* * *

COMMENT BY WILLIAM KURELEK on ROBERT FULFORD'S ARTICLE

Although I will be making some criticisms and corrections in Fulford's article, I consider it as favourable and I am grateful for the kind and generous credits it contains. Moreover, I do not intend to forget my debt to him. In 1960, at the all-important first one-man show at Isaacs Gallery, Fulford gave me a favourable review. In 1968, on his recommendation — along with that of two other well-known persons — my application to the Canada Council for a grant to study poverty in underdeveloped countries in the world was approved. But most of all, in this particular article, I appreciate his fairness to my faith.

Nevertheless, I am uneasy about the implication in the article that my conversion resulted from electro-convulsion treatments and therefore is unnatural and sick in origin. Part of the

Teaching Ukrainian — W. Kurelek

trouble, I think, is that he tends to be sensational in order to capture the attention of the reader. It is untrue that shock treatments scramble the patient's brain, and the resulting loss of memory is only temporary. Although my recall of the past is imperfect, I have a good idea of what happened and when. The biggest factor in my conversion was Margaret Smith, a Catholic occupational therapist, who gave me friendship when I most desperately needed it. The shock treatments only dramatically speeded me towards the Faith that she exhibited by good example.

Fulford also speaks of my naivete, old-fashioned ideas and resistance to editing. I know that my style whether painting or writing—especially writing—is clumsy. I do not pretend to be a writer and I am aware that my books were published on the strength of my art. Because of my literary handicap, I had four people help me write the story at various times, at least a dozen times in the past seventeen years. Even Barry Callaghan, a talented writer, helped in rewriting to make it more palatable and readable. I wanted the book to be readable not for the opportunity to reveal myself but to show that God exists and that Christianity is true

(Continued p. 18)

ПРОГРАМА ДЛЯ ВСІХ КАНАДЦІВ

Багатокультурність - це значить жити своєю спадщиною

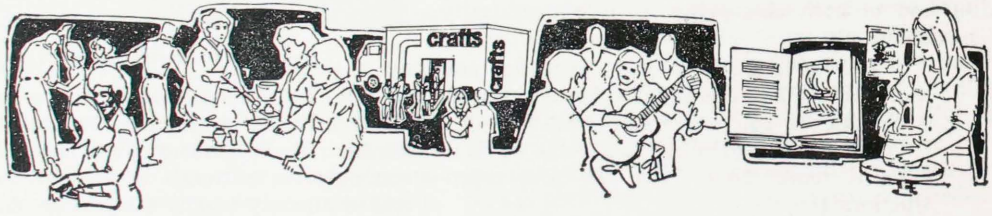

Канада — це нація багатьох культур. Наші громадяни походять майже з кожної країни світу... вони привезли з собою свою культурну спадщину. Ця культурна різнородність дає всім канадцям багато різних надбань людства... дає можливість обмінюватися різними ідеями, стикатися з відмінними філософіями, милуватися новими мистецькими та літературними формами.

Тому тільки, що ми живемо в Канаді, не мусить значити, що ми мали б порвати всі зв'язки з нашим культурним минулим. Політика Канадського Уряду щодо багатокультурности має за завдання допомагати в розвитку культурного обміну. Ця політика визнає право всіх канадців на плекання своїх етно-культурних ідентичностей, на користування та передавання своєї спадщини наступним поколінням.

Програми багатокультурности мають за мету допомагати й заохочувати до культурного вислову й багатокультурного обміну. Ці програми мають поглибити співучасть усіх етно-культурних груп у головній течії канадського життя, сприяти оформленні канадської ідентичности та зміцнити національну єдність.

Деякі багатокультурні програми вашого Канадського Уряду вже є в дії:

Багатокультурні дотації (ґренти)
Багатокультурні центри
Етнічні історії
Національний Етнічний Архів
Національна Рада Фільмів
Національний Музей Людини
Національна Бібліотека
Канадська Консультативна Рада
Багатокультурні театральні фестивалі
Літературні твори
Багатокультурне мистецтво
Куховарство та обряди
Канадські етнічні студії
Допоміжні засоби для вивчення мов
Фолклорне мистецтво
Багатокультурні досліди

Якщо ви бажаєте отримати докла дніші інформації, звертайтеся до нашого найближчого окружного бюра.

ST. JOHN'S, Newfoundland
Sir Humphrey Gilbert Bldg.,
6th Floor, P.O. Box E5368,
Duckworth Street,
St. John's, Newfoundland
A1C 5W2
Telephone: (709) 722-6181

HALIFAX, Nova Scotia
Trade Mart Bldg.
423 4th Floor, Scotia Square,
Halifax, Nova Scotia B3K 2Y5
Telephone: (902) 426-6220

MONCTON, New Brunswick
1222 Main Street, 4th Floor,
Terminal Plaza Bldg.,
Moncton, New Brunswick
E1C 1H6
Telephone: (506) 858-2028

STE. FOY, Quebec
1141 Route de l'Eglise,
5th Floor, Ste. Foy,
Quebec G1V 3W5
Telephone: (418) 694-3831

SHERBROOKE, Quebec
Room 500, Royal Trust Bldg.,
25 Wellington Street North,
Sherbrooke, P.Q. J1H 5B1
Telephone: (819) 565-4772

TROIS RIVIERES, Quebec
Room 205A, 550 Bonaventure,
C.P. 335,
Trois Rivieres, P.Q. G9A 5G4
Telephone: (819) 375-4846

MONTREAL, Quebec
Room 2101,
1080 Cote du Beaver Hall,
Montreal, Quebec H2Z 1S8
Telephone: (514) 283-4780

NORANDA- Quebec
243 Rue Murdoch,
C.P. 395, Room 3,
Noranda, P.Q. J9X 5A9
Telephone: (819) 762-4512

OTTAWA, Ontario
Room 306, 77 Metcalfe Street,
Ottawa, Ontario K1P 5L6
Telephone: (613) 996-5977

TORONTO, Ontario
55 St. Clair Avenue East,
Room 313,
Toronto, Ontario M4T 1M2
Telephone: (416) 966-6554

HAMILTON, Ontario
150 Main Street West,
Suite 504,
Hamilton, Ontario L8P 1H8
Telephone: (416) 523-2355

SUDBURY, Ontario
Room 320, Federal Building,
19 Lisgar South,
Sudbury, Ontario P3E 3L4
Telephone: (705) 673-1121

LONDON, Ontario
395 Dundas Street,
Postian Bldg., 2nd Floor,
London, Ontario N6B 1V5
Telephone: (409) 679-4335

THUNDER BAY, Ontario
Room 213, Federal Building,
33 Court South, Station P,
Thunder Bay, Ontario
P7D 2W6
Telephone: (807) 345-1451

WINNIPEG, Manitoba
The Canadian Grain Comm.
Bldg., Room 201,
303 Main Street,
Winnipeg, Manitoba R3C 3G7
Telephone: (204) 985-2847

REGINA, Saskatchewan
10th Floor,
1867 Hamilton Street,
Regina, Saskatchewan
S4P 2C2
Telephone: (306) 525-6155

EDMONTON, Alberta
Room 310
Sir Alexander McKenzie
Bldg.,
9828—104 Avenue,
Edmonton, Alberta P5J 0J9
Telephone: (403) 425-6730

VANCOUVER, British Columbia
1525 West 8th Avenue,
2nd Floor,
Vancouver, B.C. V6J 1T5
Telephone: (604) 732-4252

HON. STANLEY HAIDASZ
Minister of State
Multiculturalism
Canada

Звіт Провінційного З'їзду Союзу Українок Канади в Албреті

Провінційний З'їзд СУК в Албертi відбувся 20 жовтня 1973 р. у залі Катедри Св. Івана в Едмонтоні. Перед відкриттям ранішньої сесії відбулася реєстрація й познайомлення делегаток та гостей при чашці кави. В годині 9.40 рано пані О. Ганночко, голова Пров. Екз., офіційно відкрила сесію. Митр. прот. Ф. Керніцький провів молитву і всі разом вшанували пам'ять покійних членкинь Союзу. Вітаючи З'їзд, о. Керніцький підкреслив ролю української жінки в організації, а зокрема в культурно-освітній праці тут в Канаді.

До президії були покликані слідуючі: С. Пауш, Д. Янда-Мекмилен, К. Міськів, С. Василишин, Л. Івасюк, Р. Фарина і д-р О. Троська. На секретарок З'їзду предсідниця покликала добр. М. Керніцьку і пані Єлисавету Прокіпчук. До резолюційної комісії ввійшли: Л. Івасюк, К. Міськів, А. Звоздецька, Д. Янда-Мекмилен, добр. М. Керніцька і М. Світик. До номінаційної комісії ввійшли: Н. Жмурко, Л. Ґреґорі, Т. Ткачик, М. Шевчук, М. Паламарик. Щирими і теплими словами голова пані О. Ганночко привітала учасниць З'їзду і закликала до повної участи у всіх нарадах.

На привітальне слово предсідниця покликала пані А. Звоздецьку, голову Ради Української Школи на Західню Єпархію УГПЦ. Пані Звоздецька дала признання відділам, що опікуються Рідними Школами, підкреслила вагу рідної мови та повідомила, що РУШ, за фінансовою допомогою уряду, заплянувала український-культурний проєкт, який буде поширений по околиці в провінціях Албертi і Брітійської Колумбії.

Слідував щирий привіт і побажання добрих успіхів у нарадах від панни Р. Фарини, голови Відділу при Катедрі Св. Івана в Едмонтоні. На внесок Е. Верхомин і А. Звоздецької, протокол з минулорічного З'їзду був прийнятий. Привіт зложив д-р С. Яремчук, голова СУС. Він дав велике признання жіночій організації СУК і закликав до взаїмної кооперації між складовими організаціями СУС.

Далі були звітування урядниць і референток екзекутиви. Всі звіти були надруковані і роздані делегаткам при реєстрації. Голова панні Ганночко відчитала свій детальний звіт, який зобразув всю діяльність екзекутиви впродовж року. Пані Верхомин, референтка Музею, також відчитала звіт, який з'ясував працю Музейного Комітету. Пані А. Данилович, касирка, здала фінансовий звіт, який представляється так: Загальний прихід за 1973 рік — 4,787.53 дол., загальний розхід за 1973 р. — 3,996.33 дол., осталось в касі — 791.20 дол.

Після дискусій над звітами, від контрольної комісії пані Дж. Брода внесла вотум довіря уступаючій управі. Пані К. Рожак підтримала внесок, всі згідні.

При реєстрації працювали пані — Е. Верхомин і Д. Корпан. Присутніх делегаток від відділів представила Д. Корпан, як слідує: К. Рожак, Н. Гиманик — Лесі Українки, Едмонтон; Р. Фарина, В. Леськів, Н. Николин, О. Фарина, М. Вавринюк, М. Ґрекул, Л. Ґреґорі — Едмонтон; Ю. Саламандик, М. Димянів, Г. Петеська — при громаді Св. Андрея, Едмонтон; М. Криса — ім. О. Басарабової, Васетна; добр. М. Василів — ім. О. Басарабової, Торсбі; М. Світик — ім. О. Басарабової, Келґарі; добр. Н. Стус, А. Звоздецька — ім. Кн. Ольги, Едмонтон; Г. Мельничук, П. Бережан, Р. Міцак — Відділ Св. Ольги, Вегревил; Е. Гикл — ім. О. Басарабової, Торгилд; П. Мулька — ім. Л. Українки, Ту Гилс; Р. Гуцуляк — ім. Л. Українки, Ендру; М. Чернівчан, П. Андрух — ім. О. Пчілки, Беліс; К. Васюта — ім. Л. Українки, Калмар; М. Паламарик, М. Рацой — ім. О. Кобилянської, Смокі Лейк; пані М. Іванець — ім. Св. Анни, Лойдмінстер.

Слідувала промова голови Союзу Українок Канади, пані Стефанії Пауш, яку представила пані Л. Івасюк. Пані Пауш від усього членства Союзу щиро привітала делегаток і гостей. Провінційній управі висловила признання за їхню активність. У своїй промові пані Пауш підкреслила важливі пункти нашого організаційного життя, а особливо звернула увагу, що найважливіша праця, це праця для молоді, бо вона є наш найдорожчий скарб. Закликала, щоб членкині на місцях посилили кампанію за молодшими членкинями і щоб сприяли в організуванню відділів ТУС, Пригадала, що вже треба плянувати 50-ліття Союзу в 1976 році.

Спільний обід, який зорганізувала Пров. Екз., відбувся в Авдиторії св. Івана з короткою програмою, яку проводила пані Ганночко. Кожного року екзекутива нагороджує двох українських студентів, які найкраще попишуться в українській мові на університеті. Пані Гиманик представила Каролю Ілащук і Нестора Масла, які цього року отримали стипендії. Присутні мали нагоду вислухати цікаву промову гості-бесідниці д-р О. Троської з Вінніпеґу, яку представила добр. М. Керніцька. Д-р Троська говорила на тему „Виклик до сьогоднішньої жінки". У своїй промові шановна бесідниця доказувала, що помимо того, що говориться про рівноправність жінок і чоловіків, то на ділі цього ще немає. Певна дискримінація існує в домах, у школах, у праці, як фізичній так і професійній. І тому кожна жінка повинна звертати особливу увагу на такі ситуації і поборювати дискримінацію при кожній нагоді. Наукові досліди виявляють факт, що інтелектуальність жінок є висока і тому жінки повинні виконувати таку саму працю, як мужчини і бути трактованими рівними правами. Закінчуючи свою промову, д-р Троська підкреслила, що сьогодні заклик до української жінки є бути більш агресивною і добиватися позицій в громадських та політичних установах. Від присутніх подяку гості склала пані Є. Прокіпчук.

Учасники мали нагоду зайти до Музею і оглянути ви-

---

for I have found a good thing and wanted to share my happiness with everyone.

And yet, Fulford suggests omitting the theological section of the book which to me is like cutting the heart out of the body. I cannot agree with him for then the book would be dead as far as I am concerned—useless! Consequently, refusing to omit the theology seems to imply resisting efforts in editing *Someone with Me*. For me, true Christianity is ever old and ever young and will never be "old-fashioned". It is better in the eyes of God, as I see it, to accept it naively as a child than to be sophisticated or smart and blurr or confuse its edges so it seems a relative matter.

January, 1974

ставку різних експонатів. Заклик на організаційний фонд Союзу зробила пані А. Шемелюк. Пожертви склали: 25.00 дол.: Відділ ім. Лесі Українки при громаді Св. Ілії — Едмонтон; по 10.00 дол.: ім. Кн. Ольги при громаді Св. Михаїла — Едмонтон, при громаді Св. Андрея — Едмонтон, ім. Лесі Українки — Ту Гилс, ім. О. Басарабової — Торгилу, ім. О. Басарабової — Торсбі, ім. О. Кобилянської — Смокі Лейк, ім. Св. Ольги — Вегревил, К. Рожак.

По 5.00 дол.: Від ім. О. Басарабової — Васетна, ім. О. Басарабової — Келґарі, М. Сулима, М. Вавринюк, О. Гладун, Д. Янда-МекМилен, М. Лазарук, Ф. Ґовда, О. Райчиба, О. Фарина, Т. Куриш, П. Канасевич, П. Саламандик, Р. Скакун, Г. Яніщевська, А. Звоздецька, О. Ганночко, Л. Івасюк, Є. Прокіпчук, І. Дженис, В. Бойко, Н. Шемелюк, Е. Винничук, М. Юрків, Т. Лазарович, М. Чарнецька, М. Косташ, М. Самоїл, А. Данилович, А. Томнюк, С. Пауш, М. Іванець, П. Бережан, Д. Татарчук. По 3.00 дол.: Добр. М. Керніцька, Н. Мисак, Т. Ткачик, добр. М. Василів, М. Ковальчук, пані Дучмінська, М. Криса. По 2.00 дол.: Від. ім. О. Пчілки, Белис; В. Леськів, П. Сліпчук, Н. Боднар, Л. Ґреґорі, Д. Корпан, Ф. Тарновець, Е. Верхомин, О. Мельничук, К. Кругляк, пані Лагкодух, П. Мулька, М. Паламарик. По 1.00 дол.: добр. Ю Мельничук, М. Чернівчак, П. Андрук.

Референтка Філії Музею на Алберту, пані Е. Верхомин, піднесла справу допоміжного членства Музею, яка була обговорена на Крайовому З'їзді у Вінніпегу. До цієї точки забрала голос пані Л. Івасюк. З'їзд піддержав рекомендацію ч. 9 в резолюціях Крайового З'їзду. Пані Янда-МекМилен пожертвувала 100.00 дол. на Музейний Фонд для Албертійської Філії.

Слідувала панелева дискусія, якою керувала пані А. Звоздецька. Дискутовано три теми в окремих групах — 1) Членство в СУК — реферувала М. Сулима, секретарювала М. Мулька з Ту Гилс. 2) Молодь — реферувала В. Бойко, секретарювала Г. Мельничук з Вегревил. 3) Збереження культури — реферувала Н. Фарина, секретарювала Л. Ґреґорі з Едмонтону.

Після групових дискусій секретарки здали вислід з кожної теми. Такий панель дає можливість більшому числі членкинь висловити свої думки та завваги. До загальної уваги А. Звоздецька пояснила рух організування „Садочків" має піддержку албертійського уряду.

Пані О. Ганночко порекомендувала, щоб на наступнім З'їзді застановитися над тим, щоб провінційні з'їзди відбувалися що два роки.

До нової пров. управи ввійшли: голова — Надія Боднар, уступивша голова — Оля Ганночко, перша заступниця — Анастасія Сенів, друга — Єлисавета Прокіпчук, третя — Розалія Фарина, рекордова секретарка — Наталка Мельничук, кореспонденційна секр. — Марія Самоїл, касирка — Текля Ткачук, референтки Музею і Мистецтва — Емма Верхомин, молодших відділів СУМК — Василина Бойко, освітньо-культурна — Марія Шевчук, шкільництва — Феонія Пелех, садочків — добр. З. Туржанська, журнала — Ольга Мельничук, Видавничого Фонду Н. Кобринської — Люба Ґреґорі, міжнародніх справ — Вікторія Сорочук, архівів — Марія Самоїл. Контрольна комісія — Френсис Тарновець, Анна Данилович, Йозефа Саламандик.

Предсідниця привітала новообрану голову пані Надію Боднар і побажала їй багато успіхів у дальшій організаційній праці. Пані О. Мельничук висловила признання і склала подяку уступившому зарядові за вмілий провід та активну працю впродовж року. Пані Боднар, як нова голова, подякувала за виявлену честь і довіря, приобіцюючи попрацювати якнайкраще по своїх можливостях, закликала членкинь управи до співпраці і просила всіх делеґаток у своїх відділах також щиро працювати у взаємній пошані та згоді для добра рідної Церкви і українського народу.

В протягу З'їзду, під час перерв, учасниці мали нагоду оглянути і набути різні книжки та шкільні матеріяли, що були виставлені на окремому столі. Членкині Союзу брали участь в Бенкеті, Архиерейській Літургії, Спільному святочному обіді, та Сумківському Концерті. Вислухали двох визначних промовців: дост. міністра праці д-ра А. Гоголя і д-ра М. Лупула, професора Албертійського університету. Членкині також мали нагоду оглядати виставку ручної роботи молодших відділів СУМК.

Резолюційна комісія приготовила слідуючі резолюції, — (будуть поміщені в наступному числі).

ЛИСТІВКИ ПО ЗНИЖЕНІЙ ЦІНІ

„Управа Головного Музею Союзу Українок Канади має на складі велике число листівок (hasty notes) на продаж по зниженій ціні — 10 карток у пачці — $1.00 за пачку".

Замовлення слати на адресу Музею:

UKRAINIAN ARTS and CRAFTS MUSEUM
1240 Temperance Street
Saskatoon, Saskatchewan.

Добром відплатити за добро кожен зуміє, а добром за зло — тільки справжня людина.

— — — —

Людина з сильними руками поборе одного, а з великим знанням — тисячу.

— — — —

Статую красить вигляд, а людину вчинки.

— — — —

Тільки розум, наука, воля, совість звеличують людину. Думати інакше може тільки дурень.

Замість квітів на могили моїх дорогих незабутніх родичів — Тата, який відійшов у вічність 1923 року, а Мама — 1944 — братів і сестру — в їх світлу пам'ять засилаю 5.00 дол. на журнал „Промінь".

Анна Лазарович, Саскатун

— — — — —

В роковини смерти мого дорогого мужа, св. п. полковника Миколи Битинського, який упокоївся 24. XII 1972 року, складаю на нев'янучий вінок $10.00 на прес. фонд журнала „Промінь".

Дружина Надія Битинська, Торонто.

ВІДДІЛ ДЛЯ ДІТЕЙ

ДОРОГІ МОЇ ЮНІ ДРУЗІ!

Кожного року в місяці березні ми святкуємо роковини найбільшого українського поета — Тараса Шевченка. Будете й ви, як учні рідних шкіл, або дитячих садочків виступати з піснями і деклямаціями на честь Шевченка.

Роковини Тараса Шевченка це одно з найбільших наших національних свят. Це свято нашого славного поета, тому шануйте його пам'ять, читайте його книжку — „Кобзаря". Ось тут поміщуємо для вас, любі діточки кілька гарних віршів Шевченка. Попробуйте вивчити їх на пам'ять.

Тарас Шевченко

ЗОРЕ МОЯ ВЕЧІРНЯЯ

Зоре моя вечірняя,
Зійди над горою,
Поговорим тихесенько
В неволі з тобою.
Розкажи, як за горою
Сонечко сідає,
Як у Дніпра веселочка
Воду позичає.
Як широка сокорина
Віти розпустила . . .
А над самою водою
Верба похилилась.

Тарас ШЕВЧЕНКО

ЗАЦВІЛА В ДОЛИНІ

Зацвіла в долині
Червона калина,
Ніби засміялась
Дівчина-дитина.
Любо-любо стало,
Пташечка зраділа
І защебетала.
Почула дівчина
І в білій свитині
З біленької хати
Вийшла погуляти.

Біть Тхуан

ОДНА ДІВЧИНКА...

Одна дівчинка добре вчилася, була завжди весела, здорова, чистенька, але мала одну негарну звичку. Яку? А ось послухай.

Вранці вона прокидалася, зіскакувала з ліжка й кликала маму:

— Мамусю, а де мої черевички?

— Ось вони.

— Де мій гребінець?

Ось твій гребінець — казала мама.

Настав час іти до школи. Дівчинка кидалася до портфеля і злякано вигукувала:

— Ой, мамусю, а де мій підручник?

Опівдні дівчинка приходила зі школи, обідала і лягала спати. А перед сном вона любила почитати, подивитись малюнки.

— Мамусю, а де ж та книжка, що я не дочитала вчора?

— Ось твоя книжка, — відповідала мама.

Увечері дівчинка збиралася на лекцію шитва.

— Мамусю, а де моя голка й нитки?

— Ось твоя голка й нитки, — терпляче говорила мама.

Але одного разу мама сказала:

— Дитино, сьогодні ти мене п'ять разів запитувала і я відповідала тобі. Зараз я хочу поставити тобі одне запитання, а ти дай мен відповідь.

— Звичайно, мамусю, — посміхнулася дівчинка. — Запитуй про що завгодно, я одразу ж відповім.

— Ну то слухай, — сказала мама. — Де та торбинка що мама дала тобі для дзеркальця і гребінця, і та коробочка, що мама дала тобі для голки й ниток?

Якби речі вміли говорити, вони підказали б відповідь. Торбинка сказала б: „О, дівчинко, взявши дзеркальце і гребінчик, ти закинула мене в куток".

Гребінчик сказав би: „Причепурившись, ти закинула мене під ліжко".

Коробочка сказала б: „Узявши голку й нитки, ти вкинула мене в кошик для сміття".

Голка сказала б: „Кінчивши шити, ти кинула мене додолу".

На щастя, дівчинка здогадалась, про що могли б сказати речі.

ГРОМАДСЬКА і РОДИННА ХРОНІКА

30-ЛІТНІЙ ЮВІЛЕЙ ВІДДІЛУ ІМ. КН. ОЛЬГИ В ҐРИМЗБІ

В неділю, 21 жовтня 1973 року, наш відділ святкував 30-ліття свого заснування та активної діяльности. Наш ювілей почався рано по Службі Божій в церкві, коли парох о. Т. Міненко відслужив Молебень за здоров'я членкинь. Присутні в церкві членкині держали засвічені свічки, дякуючи Всевишньому за Його ласку, що впродовж усіх тих літ давав нам сили продовжувати працю при нашій церкві.

Після Молебня відбувся в залі під церквою святочний обід. При вступі до залі пані М. Василенко причіпляла членкиням корсажі. Зібраних у залі делеґаток і гостей привітала голова Теофіля Лиса. Слово до членкинь виголосила пані С. Шпитковська, підкресливши вагу жіночої праці в товариствах і не лише для себе, але й для нашої Церкви та нашого народу. Молитву перед обідом проказав о. Т. Міненко.

Після молитви дві членкині — Т. Лиса і М. Шпитковська приступили до стола, на якім лежав великий калач з свічкою, перев'язаний чорною лентою, а навколо 9 менших свічок — в пам'ять по кожній членкині, які відійшли з цього світу. Пані П. Бойчук поминала імена померлих, а пані Т. Лиса і М. Шпитковська по черзі засвічували всі 9 свічок, а вслід за цим пролунало „Вічная пам'ять".

Після обіду програму продовжувала добр. Н. Міненко, як господиня свята, представила гостей за головним столом та прочитала привіт від Централі Союзу Українок Канади за підписом голови Стефанії Пауш.

Пані Теофіля Лиса представила головну доповідачку, бувшу голову Союзу Українок Канади пані Анну Токарик, яка говорила про працю Музею Союзу, його завдання та пляни побудови власного музейного будинку.

Святочну доповідь — історію відділу ім. кн. Ольги в Ґрімзбі виголосила пані Мирослава Шпитковська, дала образ перших організаційних зборів 12 грудня 1943 року, на яких вписалося 7 членкинь. Збори відбулись в домівці православної громади. В рік пізніше це жіноче товариство вступило в ряди Союзу Українок Канади, щоб мати зв'язки та черпати вказівки для своєї праці. І так при помочі Централі ми почали свою працю, яку виконуємо при нашій церкві Св. Юрія через 30 років, працю, яку годі в короткій доповіді перечислити. І хоч не багато є нас сьогодні, а обов'язків є багато. Пережили ми війну, працювали для Червоного Хреста, несли поміч українським воякам, опісля воєнним і повоєнним біженцям, а вже найбільше помочі потрібно нашій громаді, бо тут і виховуються наші діти. В інших більших відділах працю виконують по черзі — одні сьогодні, інші завтра, а в нас все ті самі, а до того молодші відходять до великих міст. З перших сімох основоположниць на нашім 30-літнім ювілеї була лише одна, а це пані Дарія Гончар. Ті громадяни, поприходили до нас з міст на фарми тепер з

ВІДДІЛ ІМ. КН. ОЛЬГИ В ҐРІМЗБІ ПІД ЧАС СВОГО 30-ЛІТТЯ. Перший ряд зліва направо: Х. Яцишин, М. Шпитковська — фінан. секрет. і опікунка Молодшого СУМК., добр. А. Міненко — рекор. секрет. і опікунка СУМК, Т. Д. Лиса — голова, М. Шпитковська — господиня, М. Бурак — заступниця, С. Шпитковська — контр. комісія; другий ряд — В. Ткаченко, М. Гусак — сестриця, Е. Волошин, О. Гусак — касирка, Н. Озимчук, П. Бойчук — сестриця, М. Василенко — сестриця і член контр. комісії і К. Дубик. Немає на знимці М. Нечай.

кожним роком відходять. Був час, що наш відділ начисляв 27 членкинь, тепер лише 16, але праця та сама. Щоб зрозуміти працю т-ва, треба її любити. І хоч нас не багато, але ми розуміємо, щоб без нашого товариства, без нашої помочі, ми самі були б ніщо, бо організація і праця в ній надає нам вартости ідейної громадянки. Ми працюємо не лише для себе, але для тих, що прийдуть по нас.

Всі ці роки ми працювали для церкви, купили для неї багато потрібних речей, як ризи, плащаницю, хрест, дали грошей на іконостас, придбали обруси, рушники, стихарі, покупили речі до парафіяльної хати та все інше конечне придбано жіночими руками.

На одному з перших місць є в нас національні свята, беремо участь і в спільних з громадою імпрезах, опікуємося молоддю. Цього року наш відділ СУМК одержав трофей у всеканадському змаганні. Наші сумківці свої сходини і збори проводять у рідній мові.

Прикро нам, що централя СУМК і пров. екзекутива присилають до нашого відділу СУМК комунікати в англійській мові і тим вносять замішання у виховній праці нашої молоді.

Наш відділ помагає рідній школі де лише потрібно і ми горді з того, що маємо нагоду працювати та виховувати наших дітей при своїй церкві і організації, що бачимо їх на нашій сцені на різних національних святах.

Горді ми й з того, що належимо до великої організації — Союзу Українок Канади.

Привіти з нагоди нашого ювілею склали: парох о. Т. Міненко, який, між іншим, оцінив працю жіноцтва, як у виховній, так і в громадській ділянці; голова громади п. Роман Шпитковський, склавши дар від громади для ж. т-ва 25.00 дол. Без заклику до збірки присутні склали ювілейний дар на дальшу працю відділу 225.00 долярів. Від ТУС вітав п. П. Дацків, пані М. Пелепяк вітала від відділу ім. Лесі Українки з Гемилтону та прочитано писемний від відділу ім. кн. Ольги з Лондону. Від старшого СУМК привіт склала Орися Бойчук, а від молодшого Володимир Дацків, а Микола Качура з молодшого СУМК-у виголосив слово „Чому я належу до СУМК-у", який своїм прекрасним словом зворушив багатьох присутніх.

Церемонію краяння торта виконали дві сумківки — Орися Буряк і Марійка Шпитковська.

Кожна з наших членкинь старалась, щоб наше свято випало якнайкраще. Пані Шпитковська прибрала залю осінніми квітами, на головному столі прибраний рушниками образ княгині Ольги — патронки нашого відділу, смолоскип — наша емблема обведена вінком з чорнобривців і зелені. Сцена удекорована осінніми квітами і таким же листям. На столах вишивки, кераміка, різьблені речі з України, книжки, про що подбала добр. Міненко і пані Бурак; вишивки принесли пані Мельник і М. Шпитковська. Столи застелені чотирма вишитими обрусами, власницями яких є пані: Дубик, Бойко, Дацків і Бадюк. Великий колач в пам'ять покійних спекла пані Марія Шпитковська, а торт постарали її невістки С. і М. Шпитковські.

Кінцеве слово подяки учасникам програми і гостям виголосила заступниця голови пані Марія Бойчук, а на закінчення прочитала „Гимн Союзу Українок".

Ще довго гуторили між собою учасники нашого ювілейного свята, бажаючи собі взаємно щасливо зустрічати ювілей 50-ліття.

Теофіля Д. Лиса

ВАСИЛИНА БАЛЬОН — КОРОЛЕВА СУМК НА КАНАДУ

ВАСИЛИНА БАЛЬОН

На Всеканадському З'їзді СУС, який відбувся у Вінніпезі в днях від 29-го серпня до 2 вересня 1973 року, відбулось коронування королеви СУМК на Канаду — панни Василини Бальон. Церемонію коронування виконав гість — доповідач від федерального уряду дост. міністер Станислав Гайдаш з Оттави.

Панна Василина Бальон, дочка п-ва Василя і Анни Бальонів з Саскатуну, має 18 років, є студенткою Саскачеванського університету на педагогічнім відділі з наміром осягнути учительську професію.

Василина Бальон є активною сумківкою. Через останніх 9 років вона є в управі СУМК, виконувала обов'язки рекордової секретарки, касирки, була головою Саскатунського відділу СУМК через дві каденції в молодшім і в старшім відділах СУМК та рекорд. секретаркою в провінційній управі.

Панна Бальон була обрана кандидаткою на королеву із старшого відділу ім. Б. Хмельницького ч. 1 в Саскатуні. Вона була кандидаткою на провінцію, а відтак на Канаду. Була щасливою, як вийшла першою в Саскатуні і далі змагається в міжпровінційнім контесті, в якім було чотири кандидатки з таких провін. осередків як Торонто, Едмонтон, Вінніпег і Саскатун.

Цю честь „трон", яку здобула Василина Бальон з Саскатуну є на два роки. Вона має брати активну участь в СУМК через Канаду до наступного з'їзду в 1975 році.

Анна Папіш

РІЗДВЯНИЙ КОНЦЕРТ
Реджайна, Саск.

Під проводом о. і добр. Рибалків відбувся в нашій залі 16 грудня 1973 року святочний передріздвяний концерт.

У програму входила святочна феєра, п'єса під назвою „Вифлиємська зоря". В п'єсі брали участь учні Рідної й недільної школи і молодь СУМК — всіх около 30 осіб.

Перша дія представляла вифлиємську зорю. Тут молоді актори в ролях ангелів в чудових ангельських уборах виголошували тексти віршованою формою. Зоря освічувала цілу сцену. Панна Орися Рибалка приграваля на піяно і своїм милим сопрано колядувала з дітьми при помочі хористів.

Відтак на сцені з'явився гурт пастухів, яким ангели сповіщають про новонародженого Месію. В іншій частині дії представлено палату Ірода і розмову його з трьома прибулими царями — мудрецями. У третій дії представлено вертеп, над яким знов світила ясна звізда, а поклони новонародженому складали пастирі. Дуже гарно враження справляла удекорована сцена до кожної дії, та відповідні дитячі костюми. Під час коляди учасників на сцені „Тиха ніч" не од-

ному на залі покотились сльози. Молодь була захоплена виступами і взагалі мистецькою підготовкою концерту. Багато успіху в цім святі ми завдячуємо нашому парохові о. О. Рибалкові та добродійці за їх щиру і віддану працю для молодих і громади.

На закінчення концерту о. Миколай прибув до нас і роздав багатьом чемним дітям святочні подарунки.

Вневдовзі по концерті о. Рибалка зібрав хористів і під проводом п. Р. Корпеса влаштовано фестиваль з колядою в Митр. Церкві. Вслід за тим заходами о. пароха хор виступав на телевізії, де були передані Різдвяні свята, що знов внесло багато радісних хвилин і надій нашій громаді.

Вслід за добрим прикладом дуже радо піде наша молодь і буде працювати як для своєї церкви, то так і для свого народу.

Ґеня Кушнір

50-ТИЛІТНІЙ ЮВІЛЕЙ ПОДРУЖЖЯ ВАСИЛЯ І МАРІЇ ТАБАЧНЮКІВ Кадворт, Саск.

Люди почуваються щасливими, коли їх вшановують із будь-якої нагоди, а особилво почувається подружжя, коли разом доживають Золотого ювілею свого вінчання. Такий милий і незабутній день — ювілей 50-тиліття подружнього життя, панству Василеві та Марії Табачнюкам відбувся в суботу, 3 листопада 1973 р. Приготовили це святочне вшанування їхні діти та онуки. Панство Табачнюки мають троє дітей: дві дочки та одного сина, як також десять онуків.

Цей святочний ювілей почався о год. 4-ій по обіді в церкві Пресвятої Тройці у Кадворті. Місцевий священик з Вакав о. А. Тетеренко відслужив Молебень, а п. Роман Скакун при участі багатьох гостей сповняв службу дяка. Дружбами були брат Іван Табачнюк і сестра Тонька Матейцьо.

Після Молебня о. А. Тетеренко сердечно привітав ювілятів та поблагословив їх на многая літа. Потім ювіляти з родиною перейшли до міської залі, де почалися дальші святкування. Ювіляти стояли при дверях разом з дружбами, де багато гостей вітали їх і обдаровували дарунками. При тому діти купили родичам кольоровий телевізор. Дальше гості засіли за столи, а отець і добродійка та родина засіли за окремий стіл, який був удекорований трьома колачами і свічками із написом „50-тилітній ювілей".

П-во Василь і Марія Табачнюки в день свого ювілею.

Ця знимка через похибку була поміщена в ч. 2 на стор. 27 під іншим прізвищем. Тут робимо поправку, а п-во Табачнюків перепрошуємо.

Редакція.

Гостей було дуже багато і з таких місцевостей, які подальше від Кадворту. Хоч погода не була сприятлива, то на це родинне свято прибуло багато гостей із таких місцевостей, як: Принц Алберт, Реджайна, Саскатун, Тарнополь, Єллов Крік, а панство Стефанюки прибули аж з Вінніпегу. Господарем свята був син ювілятів п. Митро Табачнюк, який попросив о. Тетеренка, щоб провів молитву, поблагословив страви, що їх приготовило жіноче товариство Союзу Українок ім. Княгині Ольги. По закінченню вечері о. Тетеренко молитвою подякував Богові за дари і при тому дав короткий перебіг життя п-ва Табачнюків, згадуючи, що вони походять із свідомої та глибоко-релігійної родини та беруть живу участь в українському організованому житті, допомагаючи нашій УГПЦеркві. На знак пошани о. Тетеренко побажав ювілятам щасливого життя та попросив всіх, щоб встали і заспівали панству Табачнюкам „Многая літа". Найстарша донька Анна зложила родичам подяку від дітей за батьківську опіку і допомогу, за примірне виховання і науку, а найстарший онук Роман Тріщук подякував дідуневі й бабуні від всіх онуків за щирість і побажав їм ще багато літ прожити в щасті та здоров'ї. Від родини склав подяку їх зять, який висловив щирий привіт та подяку татові і мамі за виховання добрих доньок, які стали добрими жінками в подружньому житті обох зятів та примірними мамами для своїх дітей.

Докладніше про життя ювілятів говорив п. Митро Метрополит. Пан Табачнюк і його дружина народились у Канаді. Пан Табачнюк народився 2 жовтня 1902 року в околиці Фіш Крік, яких 25 миль на захід від Кадворту. Його родичі ще тоді своєї хати не мали, бо приїхали у червні 1902 рокує, тож замешкали в інших людей у землянці, бо й інші поселенці ще своїх хат не мали. На весні 1903 року родичі п. Табачнюка взяли „гомстед" в околиці, де тепер Кадворт і починали нове життя. Пані Марія Табачнюк народилася в околиці Кадворт 27 квітня 1908 р. і обоє в своїм дитинстві виростали на фармах.

П-во Табачнюки подружились 4 листопада 1923 р. і потім у 1927 році переїхали до міста Кадворт, де й проживають до сьогодні. Пан Василь Табачнюк дуже любив майстерство і вже 1927 року став будувати хати та інші господарські будинки. Спочатку працював він з іншими майстрами, але в 1934 році почав вже сам різні будови і в цьому ділі він працював аж до 1968 року. За той час п. Табачнюк збудував 106 будинків та одну церкву. Від 1954 року п. Табачнюк почав додатково виробляти також різні церковні речі, як лавки для церков у Сейнт Джуліен, Вакав та Кадворт, престоли до церков, бічні престоли, тетраподи, іконостаси та інше.

Ювіляти є членами Української Греко-Католицької Церкви у Кадворті від 1929 р. Пан Табачнюк був секретарем при церковнім заряді від 1936 р. до 1970 р. Пані Табачнюк співала в церковнім хорі. Панство Табачнюки є передплатниками „Українського Голосу", „Вісника" та „Променя", а пані Марія є сестрицею у церкві та членкинею жіночого товариства Союзу Українок ім. Княгині Ольги у Кадворті.

Панство Табачнюки були завжди щедрими і жертвували все на різні інституції, як: Інститут ім. Петра Могили, Колегію св. Андрея в Вінніпегу, „Український Голос", „Вісник" та „Промінь". З нагоди свого золотого ювілею ювіляти жертвували 50.00 долярів на УГПЦеркву у Кадворт і також — 25.00 дол. на Жіноче Товариство у Кадворт, 50.00 дол. на Інститут ім. Петра Могили у Саскатуні,

25.00 дол. на Колегію Св. Андрея у Вінніпегу, 25.00 дол. на „Український Голос", 25.00 дол. на „Вісник" і 20.00 дол. на „Промінь".

Після вечері ювілята подякували щиро усім гостям за їх присутність і за все, хто чим висловив свою вдячність у формі дарунків. По вечері приграваля оркестра під проводом п. Юлія Коваленка, де всі гості забавлялися до пізної ночі.

Бажаємо нашим Ювілятам кріпкого здоров'я та щоб Господь зволив їм прожити ще многих літ та дочекати діямантового ювілею.

Присутній

40-ЛІТНІЙ ЮВІЛЕЙ ВІДДІЛУ ІМ. ЛЕСІ УКРАЇНКИ
Ванкувер, Б.К.

Урочисте ювілейне свято відділу ім. Л. Українки при громаді Пресв. Трійці відбулося у неділю, 11 листопада 1973 року в парафіяльній авдиторії, о 1.30 по полудні. Після Служби Божої парох о. прот. П. Бублик сказав відповідне слово до свята й відправив панахиду за померлих членкинь відділу. З огляду на те, що цього дня припали уродини працьовитої й довголітньої голови відділу пані Н. Воробець, парох сердечно привітав її з днем уродин і щиро побажав, щоб Господь Бог благословив її добрим здоров'ям та успіхами в житті й праці, а молящі проспівали „Многая літа". Простора авдиторія була заповнена членкинями відділу, їх чоловіками, гостями з інших відділів та організацій. Авдиторія була прекрасно вдекорована емблемою Союзу Українок, смолоскипом і гарним написом 1923-1973 та був вдекорований українськими рушниками портрет Л. Українки, а на головному столі поза статуєю Л. Українки, що її відділ набув з нагоди ювілею, був чудово вдекорований торт з українським написом. Господинею свята була голова ювілейного комітету пані М. Вакалюк, яка дуже гарно провела великою і багатою програмою урочистого свята.

Свято почалося молитвою, яку провів прот. Петро Бублик і одночасно привітав присутніх з ювілеєм, потім відспівано многоліття. Голова відділу пані Н. Воробець тепло й щиро привітала присутніх та членкинь відділу з радісним і величним ювілеєм відділу й підкреслила невтомну колосальну працю жіноцтва, як на національному так і церковному полі, і дала заклик, щоб дивитися в майбутнє з глибокою вірою і надією, що ювілей півстоліття нашого відділу будемо святкувати з ще кращими успіхами.... Після смачного обіду, господиня свята привітала й представила представниць від інших відділів і організацій, а потім слідували привіти від таких організацій: Л. Митрук прочитала привіт від Архиеп. Андрея і від централі СУК, голова провінційної екзекутиви, Л. Кут-Шевчук, від екзекутиви на Бр. Колюмбію, голова громади п. В. Швайковський від громади Пресвятої Трійці, решта привітів були поміщені в ювілейній брошурі. Після цього були представлені бувші голови відділу, які були присутні, приступали до стола й засвічували на ювілейному торті за кожний рік головства свічку. Після цього господиня свята прочитала імена почесних членкинь, що були відзначені іншими роками. Наступною точкою було відзначення членкинь з нагоди 25-літньої приналежности до Союзу Українок Канади. Рекордова секретарка пані Л. Дмитрук представила членкинь, а Л. Кут-Шевчук вручувала грамоти, а Н. Воробець причепила корсажі таким паням: М. Наконечна, М.

БІЛЬША ЧАСТИНА ЧЛЕНОК ВІДДІЛУ З НАГОДИ 40-ЛІТНОГО ЮВІЛЕЮ. Зліва направо — перший ряд сидять — М. Гавришчук, вшанована, Н. Трофаненко — касирка, Л. Митрук, рекордова секр., Л. Кут-Шевчук, голова Пров. Екзекутиви, о. Прот. П. Бублик, Н. Воробець — голова відділу, М. Наконечна, вшанова, М. Вакалюк — голова комітету, Т. Торупка, вшанована.

Гаврищук і Т. Торупка. Далі в порядку програми церковний хор під диригентурою пані Є. Єлиняк проспівав 2 пісні, також збірний новозорганізований чоловічий хор з двох громад: православної і католицької під диригентурою отця Слободи виконав 2 пісні, потім пані А. Загоруйко прочитала про життєвий шлях Лесі Українки. На закінчення господиня свята пані М. Вакалюк сердечно подякувала всім, за все, та побажала, щоб золотий ювілей святкували ще з кращими успіхами. Л. Митрук запросила всіх членкинь відділу, щоб залишилися брати спільну фотографію, та на спільну вечерю з нагоди уродин голови відділу пані Н. Воробець. Молитвою „Достойно є" закінчено це урочисте свято. Дай Боже нашому відділу дочекатися й до золотого ювілею.

Л. Митрук

ЗОЛОТЕ ВЕСІЛЛЯ У ВИНДЗОРІ, ОНТАРІО

Дня 5 лютого 1972 року відбулося у Виндзорі, Онт., багате прийняття, з нагоди золотого ювілею подружжя панства Рудольфа і Марії Карпінець. Ця поважна імпреза розпочалася вдячним Молебнем в Соборі Св. Володимира в присутності численної родини ювілятів та гостей.

Врочистий Молебень, під чудовий спів соборного хору, відслужив настоятель Собору о. В. Метулинський. Після Молебню ювілят тепло привітав настоятель, який мі жіншим побажав їм в доброму здоров'ї дочекати діямантового ювілею. Відтак все „весілля" перейшло до гарно прибраної залі, де вже все було належно приготовано.

Дуже приємно було бачити велику українську родину за святочним столом, прибраним вишиваним обрусом, та прикрашеним зеленим барвінком. Посередині красувався традиційний „коровай" теж у барвінку. Чудові килими, прислані з України, прикрашували „посадне місце" для ювілятів, а від них розташувалася родина: діти, внуки, правнуки та брат пані Марії, братова і сестри. Тут було чотири генерації лише зі сторони пані Марії.

По добірній вечері та привітаннях почалася забава з музиками, що продовжувалася поза північ. Не можна оминути, коли замість звичайного привітання, приятель-земляк п. Йосип Бевчук прекрасним тенором проспівав жартівливу народню пісню з

Фото чотирьох генерацій пані Марії Карпінець: зліва направо: внучка Марія, правнучка Христина, пані Марія, і дочка Ольга.

Буковини, яку покрили рясні оплески.

„Весілля" мало типовий український характер та всім до смаку.

Панство Рудольф і Марія Карпінець походженням з нашої Зеленої Буковини, прибули до Канади по другій світовій війні. Корінні православні та одні з тих, що глибоко шанують свою віру, культуру, національність, вони відразу включаються в життя православної громади Св. Володимира і обоє щиро покладають багато праці та пожертв. Їхню працю оцінює громада й за це обирає їх до управ, як громади, так і організацій.

Пані Марія й сьогодні перебуває в урядових комітетах Союзу Українок Канади, відділу ім. Лесі Українки. Вона неабияка мисткиня в вишиванні та виготовленні прегарних ляльок. Вона багато приклала праці для заснування Музею при відділі ім. Л. Українки в Виндзорі.

Приятелі й гості належно вшанували достойних ювілят своєю чисельною присутністю, подарунками і бажають їм доброго здоров'я, всякого добра та многих літ.

Присутній

СВЯТО МИКОЛАЯ І РІЗДВЯНИЙ КОНЦЕРТ
Валей, Б.К.

Стараннням шкільного комітету і заходами учительок та учителів Рідної й Недільної Школи, при парафії Успіння Пресв. Богородиці в Валей, Б.К. відбувся успішний концерт і Свято Миколая у суботу, 22 грудня 1973 р., о год. 7.00 вечером. На цю святочну імпрезу зійшлося досить поважне число родичів і гостей, яким було цікаво бачити у виступі на сцені свою українську молодь.

Концертова програма почалася вступним словом Катрусі Лисак, голови місцевого Відділу СУМК ім. Леоніда Білецького, а про значення згаданої події дуже вдало розповіла Маруся Лебедович — зв'язкова у релігійних справах від СУМК в Бр. Колюмбії. Після чого учні Рідної і Недільної Школи під управою пані Марти Лебедович, цей раз, відколядували три колядки: „Бог Предвічний", „Во Вифлеємі" і „Вітай Ісусе".

Дитячу різдвяну сценку виконали діти дитячого садочка й учні 1-ої кляси, що під проводом учительок — пань: Марії Боднарчук, Петруньки Коновальчук, Анни Лисак і Климентини Макар — сценка була вдала і захоплююча, яку діти виконали добре під кожним оглядом.

Дальше у програмі концерту слідувало відспівання кілька колядок: „Бог народився", „Днесь поюще" і „Радуйтеся люди". у виконанні хору СУМК з місцевого відділу під проводом панни Марусі Лебедович і під акомпаніямент молодого і надійного сумківця Давида Лисака. Відтак слідувала ще одна колядка: „Добрий вечір тобі", яку відспівала вся згуртована молодь від Рідної й Недільної Школи та хор СУМК.

Святочне слово про значення Свята Миколая коротко розповів о. настоятель місцевої громади в Валей прот. о. П. Блажук. Цікаво також було вислухати кілька колядок, що їх відколядували всі, хто був на цім святі і різдвянім концерті. Здавалося, що нічого кращого немає, як всі беруть участь і разом колядують. До речі треба згадати, щоб таку практику могли і ще більше продовжувати і під час недільних відправ по Божих храмах, бо здається, що це є дуже велике духовне піднесення, коли всі разом беруть участь і цілою церквою співають.

На закінчення різдвяної програми знаменито виконав ролю Миколая п. Данило Мацелюх, якого вся молодь і учні Рідної й Недільної Школи та СУМК зустріли під спів: „О, хто,хто, Миколая любить". Потім відбулася гостина Миколая і роздача рідвяних дарунків дітям і для всієї молоді Валейської громади.

Цікаво буде згадати і про це, що всі відзначення з нагоди будь-якої національної чи релігійної імпрези

у нашій громаді до цього часу проходить все знаменито. От хоч би згадати, що праця з нашою молоддю проходить успішно і в Рідній та Недільній Школі і з молоддю СУМК, бо ось і ще немає першого шкільного півріччя, але наша вся молодь брала участь, крім згаданої події: Влаштовано було Свято Книжки, де сама молодь і учні згаданих шкіл виступали зі своїми доповідями і виконали чимало ручної роботи у намалюванню різних картин з різною тематикою.

Наша молодь гарно себе зарепрезентувала своїми добре підготовленими виступами на сцені з нагоди Листопадового Свята.

о. П. Б.

З НАГОДИ 50-ЛІТТЯ П-ВА Я. І Д. КІНДРАЧУКІВ

Панство Яків і Доця Кіндрачуки, які проживають у містечку Вакав, Саск., зустрічали свій ювілей подружжя в Саскатуні 11 листопада 1973 року в домі свого сина Олекси Кіндрачука.

Це родинне свято — 50-ліття подружжя влаштували своїм родичам сини і дочки, на яке запросили рідню і приятелів. Гостина була дуже гарна, де діти і приятелі складали ювілятам побажання здоров'я, многих літ втішатися дітьми й онуками. Інші висловлювали оцінку громадської праці п-ва Кіндрачуків, які завжди були при громадській роботі.

П-во Кіндрачуки з великою подякою прийняли це вшанування, як від дітей, та так і від приятелів.

З нагоди цього ювілею зібрані гості склали 11.00 дол. на пресовий фонд журнала „Промінь", якого п-во Кіндрачуки передплачують.

Бажаємо п-ву Якову і Доці Кіндрачукам щастя і здоров'я на многії літа.

Сестра ювілята

БАЗАР І ПИРОГОВА ВЕЧЕРЯ
Ту Гилс, Алберта

Відділ ім. Лесі Українки і члени Української Греко-Православної громади в Ту Гилс улаштували спільними силами річний базар і пирогову (вареникову) вечерю, яка відбулася 1 грудня 1973 року у Сентеніял залі.

Найперше відбулася спільна вечеря, перед якою о. Зубрицький провів молитву. По вечері відбувався базар. На базарі була гра у „бінго", на якого щасливі виграні були даровані членами речі. Кожний член мав принести якусь річ на розігравку. Був тут також продаж білетів на розігравки, на яких було три нагороди — перша 50 дол. виграв п. К. Єлюк з Ту Гилс, друга 30 дол. — пані Ц. Савчук з Едмонтону і 20 дол. пані Л. Серна з Ту Гилс.

Наш базар відбувся успішно. Ввесь дохід з базару доручено церковній громаді.

М. С.

ЗОЛОТИЙ ЮВІЛЕЙ П-ВА ІВАНА І КАТЕРИНИ КЛІШІВ
Ватсон, Саск.

П-во КАТЕРИНА і ІВАН КЛІШ

Кожне щасливе подружжя зустрічає з великою радістю день 50-ліття свого вінчання.

Такий милий і незабутній день святкували п-во Кліші з своєю родиною, сусідами і приятелями, яке було влаштоване 10 листопада 1973 року в Дафний Комюніті Гал. При вході до залі вітали родичів дочка і онука квітами. Почесний стіл, за яким засіли ювіляти з ювілейним почотом і родиною, був прибраний гарним настільником українським вишиттям, ювілейним тортом і квітами, що їх подарував пан Левко Глек з родиною. Коло почесних ювілятів сиділи дочка Міля Строк, онука Іванна, пані Мартинюк і пан Хомякевич.

Господарем цієї святочної оказії був пан Левко Глек, первий брат пані Кліш.

Вечерю приготовили і видали жінки околиці Ватсон і Дафний. Пані Сенко прочитала телеграми від прем'єра Канади Еліота Труда, генерального губернатора Роланда Міченера, дост. Джана Діфенбейкера, міністра Ото Меньга та провідника консервативної партії дост. Діка Колвера, а також і від брата пані Кліш, Михайла Глека і його дочки з Брітиш Колюмбії.

З нагоди ювілею заслужених громадян п-ва Клішів представники організацій складали привіти і дарунки ювілятам, як слідує: Іван Бойко від церковної громади з Вимер, пані М. Дробот від Жіночого товариства з Вимер, Петро Сліпець від церковної громади з Ватсон, Марія Кінащук від відділу ім. Лесі Українки — Ватсон. Були привіти також від пана Миколи Отона, який говорив від родини, пана Миколи Франко і пана Перзона.

Дочка Марія оповіла дещо з життя родичів і вручила їм гарні подарунки.

Ювіляти подружилися 8 листопада 1923 року. До Канади приїхали 1929 року з села Чітуля, Ярославського повіту, Західня Україна. Оселились в цій околиці на фармі, де живуть дотепер. Минулих кілька зим проживали в Саскатуні, де вигідніше життя зимовою порою і де їх дочка і онука мешкають.

Після привітів п-во Кліші сердечно подякували всім присутнім за такий ніколи незабутній вечерок — їх 50-ий ювілей.

Після програми слідувала забава з музикою і танцями. Приємно було дивитися на ще досить молодих ювілятів, як вони забавлялися разом з гостями.

На закінчення програми гості заспівали ювілятам „Многая літа".

Для них — щастя і здоров'я та всього добра!

Присутня

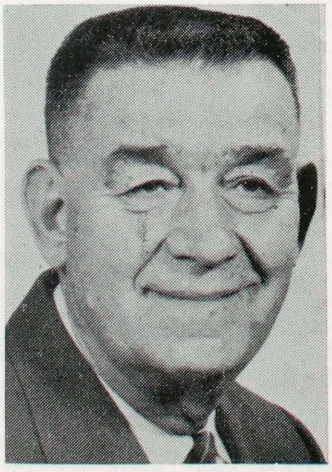

Бл. п. СТЕФАН ЛУЦЮК.
Допис був поміщений в ч. 10 1973 р. на стор. 29.

СВЯТО ЧЛЕНСТВА
Канора, Саск.

Заходами Членського Комітету при відділі Союзу Українок ім. Марії Маркович в Канорі, Саск., який складався з членкинь: Ґені Ортинської, Параскевії Кушнір і Наталії Писемної, відзначено в неділю, 18 листопада 1973 року, о год. 2-ій по обіді, в Народнім Домі, День Членства відповідною програмою і членським чаєм.

Програма згаданого дня почалася Св. Літургією, на якій пом'януто померлих членкинь товариства, а по Св. Літургії відправлено Молебень за здоров'я членкинь. Службу Божу служив місцевий парох Всеч. о. В. Бойчук, який у своїй проповіді між іншим підкреслив важливу ролю жінки українки-християнки, як національної і моральної вихователькн в своїм домі, що має велике значення для збереження й росту жіночої організації Союзу Українок. Простора церква була переповнена вірними й членкинями товариства, а хор під диригентурою пані Павлі Данильчук, голови жіночого товариства, співав Службу Божу мелодійно й святочно.

Друга частина свята почалася о год. 2-ій по обіді в Народнім Домі. Заля була відповідно до свята прибрана, тому й настрій був святочний. Пообідньою програмою керувала довголітня членкиня відділу, колишня голова провінційної екзекутиви Союзу Українок на Саскачеван і під цю пору принципал публічної школи в Канорі, пані Параскевія Кушнір. Програму започатковано молитвою, яку провів Всеч. о. В. Бойчук. Опісля предсідниця свята, пані П. Кушнір, у своїм вступнім слові привітала всіх присутніх, а особливо тих членкинь, які мали бути вшановані на цій програмі. Дальше слідували привіти: від церковної громади п. Григорій Стратійчук, від місцевого відділу ТУС п. Остап Ґорчинський і від відділу Союзу Української Молоді панна Леся Ортинська. Всі вони давали признання членству й бажали добрих успіхів на майбутнє.

По цьому слідувало слово голови жіночого товариства, пані Павлі Данильчук. Привітавши всіх, вона закликала членкинь міцніше гортуватися при товаристві, бути активними, кожна в своїй ділянці, та брати більше участи в зборах товариства, де спільно можна розв'язувати всі проблеми та поліпшувати працю на кращу й успішнішу.

З особливою увагою присутні вислухали привіт з централі Союзу Українок з Едмонтону, який відчитала добр. Ольга Бойчук. Централя вітала відділ, заслужених і нововписаних членкинь, а при цьому й не забула щиро привітати почесну членкиню піонерку пані Анелю Стратійчук, яка в товаристві вже є 45 років. По відчитанні цього привіту всі присутні вшанували померлих членкинь однохвилинною мовчанкою.

Функцію вручення 25-літніх грамот заслуженим членкиням виконала голова товариства, пані Павля Данильчук, яка при вручуванні грамот перечитувала коротку історію кожної членкині. Слідуючі членкині отримали грамоти 25-літньої приналежности до Союзу Українок: Марія Гребенюк, Катерина Лабюк, Домка Лопащук, Оксана Копильчук і Єлисавета Лабюк. По врученні грамот сумківки відспівали дві пісні: „Місяць на небі" та „Через балку летить галка", яких підготовила диригентка пані П. Данильчук.

Нововписаних членкинь, яких було 11, представляла голова відділу, а пані Марія Мисак та Ірина Щигол перечитали в двох мовах головні цілі з Статуту Союзу Українок Канади й вручили нововписаним членкиням статути й довідники для їх вжитку. Нововписаними членкинями були слідуючі пані: Марія Руда, Марія Конасевич, Анна Ганевич, Єлисавета Ленько, Докія Боґуцька, Доротея Король, Наталія Духніцька, Домка Юник, Марія Келлєр, Галя Данильчук і Тереса Ахтимійчук. По представленні нововписаних членкинь пані Стефанія Хохолик відчитала поему „Союз Українок".

При кінці програми Всеч. о. В. Бойчук привітав усіх присутніх з нагоди „Свята Членства", а також відзначених і нововписаних членкинь та дав їм признання за їх віддану працю для своєї жіночої організації, громади й Церкви. Він, між іншим, сказав: „Що цьогорічний успіх праці можна завдячувати гармонійній співпраці товариства з церковною громадою та Церквою". Побажання пароха ще кращих успіхів на майбутнє й відспіванням молитви „Достойно є" та гимну Союзу Українок закінчено другу частину свята.

Опісля всі присутні випили „Чайок", приготовлений членкинями першого кружка, під проводом пань — Анни Стінки й Марії Ґулуцан. Чай наливали почесна членкиня пані Анеля Стратійчук і добр. Ольга Бойчук. При тому слід згадати, що референтка „Променя" пані Дарія Ортинська мала гарно виложений наш журнал „Промінь", де присутні мали змогу його оглядати, передплачувати чи відновляти свої передплати. Також референтка мистецтва, пані Катерина Лабюк, мала удекорований окремий стіл мистецькими картками й взорами, видання Музею і Союзу.

Так при взірцевому порядку й в дружній атмосефрі закінчено ще одне „Членське Свято" з надією йти вперед і працювати для тих цілей, для яких був зорганізований наш Союз Українок Канади.

Ольга Бойчук

Бл. п. СТЕФАН СИРОЇД
Ванкувер, Б.К.

Дня 27 листопада 1973 р. упокоївся у Бозі на 79 році життя член громади Пресвятої Трійці в Ванкувері, Б.К., бл. п. С. Сироїд, залишивши у глибокому смутку улюблену дружину Оксану.

Бл. п. Стефан народився 23 вересня 1895 р. в с. Волсвін, Сокальського повіту, Зах. Україна. До Америки приїхав у 1911 році. Того самого року переїхав до Канади й поселився у Ванкувері, Б.К., де й прожив до кінця свого земного життя. Працював постійно на залізниці в СПР. Покійний був жертвенним та тихої і лагідної вдачі. Ніколи не відмовився в допомозі ближньому. Залишив по собі добрі спомини між тими, що знали його.

Вічна Йому Пам'ять!

Приятель

ПОСМЕРТНА ЗГАДКА

Ванкувер, Б.К.

Дня 31 жовтня 1973 року ванкуверська Українська Православна і Католицька громада понад 200 осіб відпровадила на вічний спочинок бл. п. Антоніну Дибу.

Панахиду у похороннім заведенню відправив парох української православної церкви о. П. Бублик. Звеличали своєю присутністю Отці українських православних церков — прот. П. Сацевич і прот. П. Блажук.

В день похорону в православній церкві Святого Духа торжественну Службу Божу відправив о. П. Бублик. Співав чудово хор під диригентурою пані Єлиняк, яка співаючи сольо, не тільки прикрасила відправу, але віддала особливу пошану і любов померші.

У своїх промовах, в похороннім заведенню і на закінчення Служби Божої, о. П. Бублик підкреслив заслуги своєї взірцевої парафіянки, висловив свій глибокий жаль, який потвердили щирі сльози.

Покійна Антоніна Диба народилась 9 жовтня 1930 року в серцю України в Києві і була символом його чарівної природи. Переживши всі страхіття голоду в Україні і тяжку працю у Німеччині, до яких запряжена була, будучи молоденькою дівчинкою, переїхала з родичами на терен Канади, спершу осівши у Вінніпегу, а опісля у Ванкувері. Здавалось усміхнулося життя, коли одружившись, доля дала їй в дарі уродливого сина, в якого виховання переляла усю свою материнську любов і посвяту. На жаль, коротка недуга не дала можности радуватись життям, ані матеріяльними здобутками, залишаючи у глибокому смутку мужа, сина, матір, батька, сестер, братів і дальшу родину. Її життєраднсна вдача, активність до громадської справи, усміх, який мала для всіх, з'єднали їй багато приятелів — здвиг народу, вінці, сльози, були наявним доказом.

На цвинтарі падав рясний дощ. Заплакала природа. Барвистий килим рож червоних, отуливши блискучу домовину, приліг ніби устами до неї і як рідна мати, на прощання склали останній поцілунок.

Спи наша дорога Антосю! Нехай сниться Тобі Твій рідний Золтооверхий Київ. Нехай могутньо задзвонять дзвони із Собору Св. Софії, нехай присниться Тобі садок вишневий, де ранньою весною сипався густо і вплітався у Твої русяві коси, вишневий цвіт.

Прислонені довгими віями Твої блакитні, як погідне небо, очі, нехай побачать ще раз, буйний степ, широкополі лани золотої пшениці, нехай похиляться їх повний колос у Твоїх стіп, зашелестить тихо, розкриє святі тайни Божі, внесе спокій у Твою змучену земським життям душу. Хай зареве, застогне Дніпр широкий і глибокий, як його й Твої рани. На спінених хвилях понесе усе горе у море Чорне, як Твоя доля.

В Авдиторії Православної Парафії у Ванкувері по похороні відбулась тризна, на яких промовляв о. парох, п. Решетник, п. Дзюбенко та інші. Глибоко співчуваючи, жіноцтво з організації ОУК пересилає на нев'янучий вінок на пресу „Жіночого Світу" і „Промінь" по 10.00 дол.

Ольга Ільницька

ХОЧУ ЖИТИ!

Бл. п. АНДРІЙКО ДЕМОСЮК

„Хочу жити Поможіть мені! Мамо, тримайте мене, бо я вмираю!"

Це були останні слова 11-тирічного Андрійка Демосюка. До розпачі болючі слова, а допомоги жодної. Найліпші лікарі Монтреальського Дитячого Шпиталю не були в силі врятувати життя юнака від шаліючої хвороби нашої доби.

Всі поспішаємо в житті. Час — гроші. Ця технічна формула атомової доби передчасно спалює людину. На мить зупинишся й глибше подивишся на світ і життя в шпиталі. Лишивши двері шпиталю, погляд міняєш на формулу: час є гроші, і правою ногою частіше тиснеш на педаль гальма.

Слова: „Поможіть! Хочу жити!" — стискають серце й витискають сльози. Стоїть лікар, священик, батьки й відвідувачі, а на слова допомоги всі похилили голови...

Розуміємо батьків покійного Андрійка, Василину й Степана Демосюків, та співчуваємо в їхньому горі, бо поховати двох синів напротязі чотирьох років: 19-тилітнього Володимира, студента університету та 11-тилітнього Андрійка — це великий біль і незгоєна рана.

Помер Андрійко 26 листопада 1973 року й похований на цвинтарі Української Православної Церкви св. Юрія в Ляшін, пров. Квебек.

Відправляли панахиди: о. д-р Володимир Слюзар, о. Ігор Куташ — настоятель Собору св. Софії та о. митрат Епіфаній Чижів — настоятель церкви св. Юрія. Два останні священики довершили чин похорону з участю багатьох людей і молоді. Керував хором Петро Кисленко.

На пам'ять, як нев'янучий вінок своїм дорогим синам, батьки Василина й Степан пожертвували Монтреальському Дитячому Шпиталю 500.00 доляірв, Колегії св. Андрея у Вінніпезі 500.00 дол. та по 25.00 дол. на пресовий фонд українським часописам.

Українська громада в Ляшін висловлює глибоке співчуття в горі батькам Василеві й Степану Демосюкам та їхній дочці Олені, а покійному Андрійкові Вічная Пам'ять!

Хай земля його, канадійська, буде Йому пером.

А. Білоцерківський

ПОДЯКА

В глибокому смутку висловлюємо щиру подяку о. д-ру В. Слюзару за відслуження панахиди, священикам Е. Чижову й І. Куташу за відвідини покійного сина Андрійка в шпиталі, за відслуження панахиди та чину похорону. Дякуємо всім ближчим і дальшим приятелям та знайомим, що співчували і розраджували в час хвороби дорогого сина, а під час похорону прислали квіти та подавали моральну поміч.

Хай Господь обдарує Вас своєю ласкою.

Батьки: Степан і Василина з дочкою Оленою

Річні звіти відділів

СВІТЛИНА ЧЛЕНКИНЬ ВІДДІЛУ ІМ. ДОНЬКИ УКРАЇНИ В ТОМСОН, МАН. Зліва направо: О. Передий, С. Чернецька, П. Топоровська, Е. Козаковська, С. Скварчук, М. Маюк, Г. Келберт, Н. Портий, П. Ґецька, Н. Сопотик, Я. Картер.

ВІДДІЛ ІМ. ДОНЬКИ УКРАЇНИ
Томсон, Ман.

Від редакції:

Це перший звіт відділу Доньки України в Томсоні, Ман., на далекій півночі, зорганізованим у 1972 році. Вітаємо це жіноче товариство в рядах Союзу Українок Канади, управу і кожну членкиню та радіємо їх досягненням у річній діяльності. Відділ знаходиться при УГПЦеркві. Бажаємо багато успіхів.

— oOo —

Річні збори відділу Доньки України відбулися в домі пані Галі Келберт 21 червня 1973 року. Збори відкрила голова пані В. Топоровська молитвою. Предсідницею зборів була пані П. Ґетська, а секретаркою пані С. Черпецька.

Слідували звіти з річної діяльности, що їх здавали членкині управи. Голова відділу пані Топоровська у своїм слові склала щиру подяку членкиням за їх працю впродовж року.

Відділ відбув 9 місячних зборів. Членкині улаштували 3 випродажі домашнього печива. Влаштовано виставку вишивок, писанок і Великоднього печива. Приготовили і видали обід на церковний храм нашої громади. Відділ взяв участь у крайовім з'їзді Союзу Українок Канади у Вінніпезі, вислявши делегатку. Членкині зайнялися приготуванням і виданням страв (кейтерінг) на 2 прийнять і один бенкет. Улаштовано також розігравку на домашнє печиво.

Відділ передплачує журнал „Промінь". Добродійний комітет відвідував хворих членкинь та висилав побажання виздоровлення разом з квітами. Всі наші членкині побирають лекції українського народнього вишивання, що їх проводить пані Оксана Передрій, новоприбула членкиня. Відділ має 12 членкинь.

Заряд відділу: голова — М. Маюк, уступивша голова — В. Топоровська, заст. голови — С. Скварчук, рекорд. секр. — Н. Портий, кореспо. секр. — Г. Келберт, касирка — Я. Картер.

Галя Келберт

ВІДДІЛ ІМ. ОЛЕНИ ПЧІЛКИ
Йорктон, Саск.

Річні збори відділу відбулися 21 листопада 1973 р. о год. 8.00 вечером в Коронейшон залі по вечері, яка була приготовлена для членкинь та їх чоловіків. Збори відкрила голова пані А. Ковалик. Моливту провів о. Н. Стеценко. Однохвилинною мовчанкою вшановано померлих членкинь. Про діяльність відділу звітували секретарка і касирка.

Впродовж року відбулось 8 місячних зборів і 5 засідань з різними комітетами. Членкині приготовили Йорданську Святу Вечерю, спільне свячене, обід на храм громади і День Подяки, приготовили поживу на 8 похоронних обіди, 3 поминальні обіди, на 4 бенкети і 4 весільні прийняття, влаштували весняний чай з випродажем традиційного печива і писанок, осінній чай і базар, членський чай, на якім прийняли 11 нових членкинь та відзначили 2 членкині почесним членством.

Заходом комітету мистецтва сумківці і молодь брали участь у компетиції писання писанок, на яку відділ дав три нагороди. Цього року членкині через два дні пекли в залі паски і бабки, де молодь навчалася випікати традиційне українське печиво. Членкині стараються давати на базар вишивані речі.

Відділ опікується недільною і українською школою, приготовляє дітей до виступів з програмою в день Св. Миколая, День Матері, членкині відділу приготовили в роковини Лесі Українки і Тараса Шевченка скромні програмки. Добродійний комітет відвідує українських пацієнтів у шпиталі, а на Різдво і на Великдень висилає членкиням у шпиталь квіти; на втрату рідних засилає картки співчуття.

Відділ придбав до церкви обруси для вживання під час посту, фіранки до залі під церквою і до кухні взагалі та нові меблі до парафіяльної хати. Відділ взяв участь у крайовім з'їзді, вислявши дві делегатки до Вінніпегу.

Пожертви — на місцеву церкву 4,500.00 дол., журнал „Промінь" — 180.45 дол., до парафіяльної хати — 1,064.48 дол., на рідну школу — 137.00 дол., стипендія українознавства — 50.00 дол.

Фінансовий звіт: осталось у касі з 1972 р. — 3,655.56 дол., приходи в 1973 р. — 10,326.43 дол., розходи — 11,021.00 дол., осталось у касі — 2,736.58 дол.

Управа відділу на 1974 рік: голова — Павлина Чабак, уступивша голова — Анна Ковалик, заступниці — Анна Кучерява і Анна Сіра, кореспо. секретарка — добр. Ю. Стеценко, рекорд. секретарка — Павлина Семенюк, касирка — Орися Василишин, бібліотекарка — Верона Трофанюк, освітня референтка — Олеся Піць, комітет шкільних справ — добр. Ю. Стеценко.

О. Піць

ВІДДІЛ ІМ. ЛЕСІ УКРАЇНКИ
Ватсон, Саск.

Річні збори відділу відбулися 6 листопада 1973 року у домі пані К. Комановської. Голова пані М. Кінащук відкрила збори молитвою. Предсідни-

цею зборів була М. Кінащук, секретаркою А. Сакундяк. Голова Марія Кінащук подякувала членкиням за їх щиру працю і кооперацію впродовж року. Звіт річної діяльности здала секретарка. Хоч у нашім товаристві членкинь мало, праця була успішною.

Впродовж цілого року відбулося 9 місячних зборів. Членкині приготовляли перекуску по Богослуженнях і по зборах відділу також приготовили і видали дві поминальних перекускки. Членкині приготовили два обіди, спільне свячене і обід на храм. Відсвяткували роковини Лесі Українки. Заходами відділу відбувся осінній базар, випродаж печива і чай. Добродійний комітет відвідував хворих у шпиталі і старших громадян у старечім домі. Членкині разом з членами ходили колядувати на церкву.

Фінансовий звіт: лишилося з 1972 р. — 418.32 дол., приходи в 1973 р. — 471.78 дол., розходи в 1973 році — 436.94 дол., в касі осталось — 453.16 долярів.

Заряд товариства на 1974 рік: голова — М. Кінащук, секретарка — А. Сакундяк, фін. секр. — О. Бокшован. Контрольна комісія — М. Франко і А. Сакундяк. Сестриці — А. Манчур і К. Комановська.

А. Сакундяк

ВІДДІЛ ІМ. КН. ОЛЬГИ
Етелберт, Ман.

Річні збори відділу відбулися 2-го жовтня 1973 року в Українськім Народнім Домі. Збори відкрила голова Анна Савчук і була предсідницею, секретарювала Стефанія Савчин.

Голова відділу А. Савчук, здаючи звіт, склала подяку членкиням за поміч і кооперацію впродовж цілого року. Відділ відбув 9 місячних зборів і 2 надзвичайних засідань.

Улаштовано такі імпрезия концерт у роковини Т. Шевченка, помогли дітям улаштувати свято День Матері. Членкині приготовили вечерю в день Св. Валентина, улаштували випродаж печива і писанок перед Великоднем, приготовили обід для Чемберс оф Комерс, осінню вечерю, спільне свячене і обід, храмовий обід, 2 бінго, 4 похоронні обіди, пікнік для учнів української школи, помогли в улаштуванні окружного з'їзду Союзу Українок і помогли в базарі церковної громади. У часі Різдва членкині ходили колядувати на церкву.

Фінансовий стан: з 1972 року осталось у касі 26.55 дол., приходи в 1973 році — 2,768.27 дол., розходи — 2,184.42 дол., осталось у касі 600.00 долярів. Пожертви склали: на парафіяльну хату 1,550.00 дол., організаційний фонд Союзу Українок 200.00 дол., на Український Народний Дім 50.00 дол., на стипендійний фонд 6.00 дол., квіти для хворих померлих 49.37 долярів.

Заряд відділу: уступивша голова — Анна Савчук, голова — Михайлина Козяр, заст. голови — Розалія Журковська, секретарка — Стефанія Савчин, касирка — добр. Дерев'янка. Телефонічний комітет — Емілія Смельська, Марія Грицай, Олеся Григорчук. Сестриці до церкви — Марія Медвідь, Параня Коновальчук, Марія Дудар, Марія Григорчук, Стефанія Савчин. Учителі української і недільної школи — о. М. Дерев'янка, Катерина Медвідь, Фіялка Плошінська, Синтія Антоні.

С. Савчин

ВІДДІЛ ІМ. ЛЕСІ УКРАЇНКИ
Ту Гилс, Алта.

Річні збори відділу відбулися 6-го грудня 1973 р. в церковній залі. Предсідницею зборів була пані Павлина Мулька, секретаркою пані Е. Чомик. Протокол з минулорічних зборів прочитала рекордова секретарка пані Ольга Хонько.

Звіти з річної діяльности відділу здавали членкині заряду і референтки комітетів. Діяльність: Впродовж року відбулось 9 місячних зборів і річні збори. Членкині приготовили й обслужили 6 похоронних обідів; спільно з церковною громадою членкині приготовили вечерю перед церковним осіннім базаром і храмовий обід на Зелені Свята; подбали про перекуску на церквних річних зборах. Товариство улаштувало Весняний чай з продажем домашнього печива і виставку українських вишивок та малюнків. Відділ провів кампанію на фонд недуги рака і на Червоний Хрест.

В березні відділ гостив Албертійську провінціяльну екзекутиву і всі відділи округи Ту Гилс. Разом всі гості обговорювали організаційні справи та програму діяльности. По дискусії відбулось чайне прийняття, товариська гутірка.

23 членкині нашого відділу поїхали разом автобусом на Пров. Весняний Чай в Едмонтоні. При цій нагоді відвідали Пров. музей. Відділ улаштував бенкет і при цій нагоді вшанував 3 членкині, які працювали при відділі 25 літ — Марію Солоджук, Анну Дадинську і Михайлину Ґелету. Пані Марія Гнатюк спекла і подарувала гарний коровай для членкинь.

Добродійний комітет відвідує своїх хворих членкинь; на Святий Вечір відвідали всіх хворих у шпиталі з дарунками, як також старших громадян у „Ігелвю Нурсінг Гоум". Відділ передплачує журнал „Промінь" до шпиталю.

Комітет освіти читає на місячних зборах цінні доповіді, як про Лесю Українку і Тараса Шевченка.

В 1973 р. товариство пожертвувало: 500.00 дол. на Греко-Прав. Церкву в Ту Гилс, 300.00 дол. на будову нової Консисторії в Вінніпегу, 150.00 дол. на оселю „Київський Гай", 100.00 дол. на журнал „Промінь", 100.00 дол. на Ту Гилс „Ґалф Корс", 100.00 дол. на Ту Гилс Т-во Сільсько-Господарської культури, 25.00 дол. на Т-во опіки умовим здоров'ям в Альберті, 15.00 дол. на Червоний Хрест.

Заряд відділу на 1974 рік: Голова — Галя Маріянич, уступивша голова — Анна Іфтоді, заст. голови — 1-ша Марія Чернівчан, 2-га Е. Чомук, 3-тя П. Мулька, корес. секр. — М. Андріящук, рек. секр. — Ольга Хонько, фін. секр. — Е. Рибак. Контрольна комісія — К. Паламарук, М. Фіярчук і А. Іфтоді.

Ольга Хонько — рек. секр.

ВІДДІЛ ІМ. ЛЕСІ УКРАЇНКИ
Фовм Лейк, Саск.

Річні збори відділу відбулися 1 листопада 1973 року вечером у нашім новім Українськім Народнім Домі. Збори відкрила голова пані Франко спільною молитвою „Отче наш". Звіти з річної діяльности відділу здавали членкині заряду.

Ми були досить заняті у минулім році і виконали дуже гарну працю, тому що вже маємо свій Народній Дім. Впродовж року відбулось 12 місячних зборів, 4 засідань заряду та 2 засідань із зарядом церковної громади.

Членкині приготовили і видали 7 весільних прийнять, три перекуски по Панахиді і похоронах, три поминальні обіди, приготовили Різдвяний бенкет для працівників шпиталю та Дому старших громадян, один бенкет для Ребека клюбу і бенкет для абсольвентів, які закінчили 12 клясу та їх родичів, вечерю на 50-літній ювілей п-ва Михайла і Василини Федаків,

приготовили храмовий обід і в той самий час відбулось посвячення Українського Народнього Дому, що його виконав о. В. Кокорудз. Членкині улаштували мале вареникове (пирогове) пущення та інші вечері, випродаж Великоднього печива, писанок і чай, відбувся успішний базар у червні і приготовили осінню вечерю. До Народнього Дому ми покупили необхідні речі, як посуду, морозільник, холодильник та інше.

Відділ дав фінансову поміч членам викінчити Народній Дім, дав нагороду студентові в 50.00 дол. студентці за найвищі оцінки в українській мові — нагороду одержала студентка Іванна Черська з Шіго. Ми відновили членство у місцевім музеї, складали пожертви на добродійні фонди. Членкині приготовили Святу Вечерю для українських мешканців Дому старших громадян і придбали для них розвагові програми, а на Великдень обдарували їх свяченим. Брали ми участь у молитві жінок цілого світу, брали участь у фестивалі колядок, відвідували хворих, помагали у праці при Народнім Домі.

Відділ виповнив свій бюджет до централі і передплачує журнал „Промінь" для відділу.

Заряд відділу на 1974 рік — залишається той самий: голова — Марія Франко, заст. — Єлисавета Литвинюк, касирка — Домка Колибаба, секретарка — Вероня Гарас. Сестриці при церкві — Василина Чорний і Катерина Скрипничук. Контрольна комісія — П. Ящук і А. Придинчук.

Верона Гарас, секр.

ВІДДІЛ ІМ. О. КОБИЛЯНСЬКОЇ
Мазепа, Саск.

Річні збори Жін. Тов. ім. О. Кобилянської відбулися 7 листопада 1973 року у Народнім Домі.

Збори відкрила голова Катерина Король і попросила заступницю голови, Адріяну Ягольницьку, провести молитву. Хвилинкою мовчанки вшановано відійшовших матерів і вояків. Предсідницею зборів була голова Катерина Король. Слідували звіти членкинь заряду. Голова у своїм слові склала щиросердечну подяку всім, як старшим так і молодшим членкиням за їх гарну кооперацію впродовж року у товаристві.

За рік відбулось 11 місячних зборів — одно засідання заряду — на зборах читали обіжники і цікаві статті з журнала „Промінь".

Діяльність за рік: Членкині приготовили і видали храмовий обід та осінню вечерю. Улаштували роковини Шевченка, День Матері та проводи. Мали День Подяки, пущення, бінго, давали перекуски — видали 2 обіди і дві перекуски по похоронах.

Заряд на 1974 рік: голова — Катерина Король, заступниця — Адріяна Ягольницька, рек. і кореспонд. секр. — Ольга Маковська, касирка — Аделя Ойстрик, фін. секр. — Мілька Киба, реф. журнала „Промінь" — Катерина Корній.

Програмовий комітет: Іванна Завісляк, Марія Король і Савеля Король. Господині: Ліна Король, Дорис Маковська і Вікторія Король. Предтсавниця до оселі „Тризуб" — Дорис Маковська, до „Гейтвей Ладж" в Канаді — Дора Андрусяк і Ольга Маковська.

Фін. звіт — з року 1972 в касі було 1,059.86 дол., прихід в 1973 році — 1,661.93 дол., розхід в 1973 році — 960.72 дол., в касі залишилося — 1,761.07 дол.

Товариство пожертвувало на такі цілі: на Церкву — 50.00 дол., Народний Дім — 300.00 дол., „Промінь" — 20.00 дол., квіти до шпиталю — 45.00 дол., оселя „Тризуб" — 25.00 дол. „Гейтвей Ладж" — 5.00 дол. добродійні канадійські організації — 30.00 долярів.

Жіноче товариство бажає — журналові „Промінь" і його редакторці Наталії Когуській всього найкращого і доброго успіху на цей рік і надальше! **Ольга Маковська** — секр.

ТЕКЛЯ ЖУК,
допис був поміщений в ч. „Променя" з лютого на стор. 31

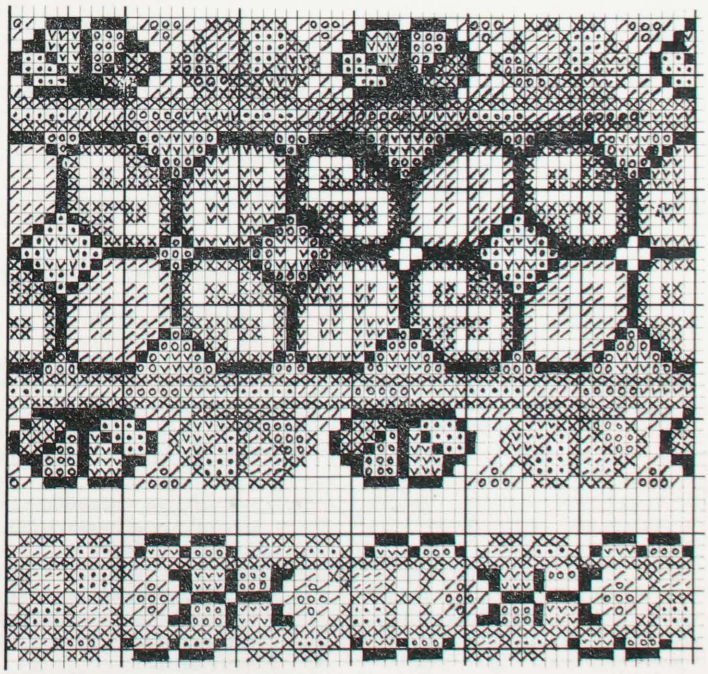

Гуцульський взір з околиць Космача виконаний хрестиками. Надається до сорочки народнього строю або блюзочки. Широкий взір на вуставку а вужчий на манжети до рукава.

Барви ниток: ▧ — чорна, o — помаранчева — 900, / — зелена — 905, v — синя — 825 ● — жовта — 444, × — червона — 815. Всі нитки DMC.

ДОМАШНЄ ГОСПОДАРСТВО

УКРАЇНСЬКИЙ БОРЩ

Потрібно на 4-6 осіб:

3-4 бурячки
1 ф. м'яса (воловина або худа свинина)
закришка (петрушка, кусник моркви, пів цибулі, два грибки, два цілі зубчики часнику)
коріння (пів лаврового листка, кілька зерен перцю)
чвертка капусти
½ ф. помідорів
1 мала цибулька
2 картоплини
2 ложки масла

Пошаткувати бурячки, кинути ложку масла на них, залити водою й варити. Окремо приставити м'ясо і дати до нього всю закришку й коріння і варити півтори години. Коли бурячки м'які і юшка готова, перецідити її на буряки. Вкинути покраяну капусту і 1-2 картоплини, покраяні в великі кістки. Підварити, щоб змякло (не дати розваритись картоплі) і додати розварених помідорів, перетертих через ситко, нехай раз закипить. Вкінці вкинути січену цибульку, присмажену на маслі або солонині, як хто любить.

Подавати з пиріжками.

САЛАТА ХМЕЛЬНИЦЬКОГО

Потрібно:

1 мала головка салати
1 зубок часнику
2 жовтки
1 ложка муштарди
2 ложки оливи

Обібрати головку салати з верхніх листків і покраяти її на чверточки. Виполокати в воді і стрясти добре, щоб була майже суха. Вкраяти однудві скибки черствого хліба, натерти часником і покласти на дно салятирки. Зверху уложити салату і прикрити тарелем, щоб салата перейшла часником.

Перед самим поданням треба зробити підливу. Втерти добре жовтка, зварені твердо, муштарду, оливу і доправити сіллю й оцтом до смаку. Вийняти хліб із-під салати, подляти її підливою і подати. В Америці осягають таку салату дещо іншим способом: дерев'яну салятирку натирають добре часником, укладають у ній салату, прикривають її і в тій самій салятирці подають її.

ОМЛЕТ ЗІ ШПІНАТОМ

Потрібно на 4 особи:

4 цілі яйця
5 ложок сметанки
1 мала ложка масла
1½ ф. шпінату
4 ложки сметани
2 ложки молока
1 зубець часнику
1 ложка масла
½ ложки муки

Яйця розбити колотушкою зі сметаною так, щоб була суцільна маса й посолити. Розігріти на пательні масло і брати варехою масу так, щоб вийшли чотири омлети. Прирум'янивши омлет з одного боку, обернути його лопаткою на другу сторону, а коли й тут прирум'яниться, викинути на тарілку.

Окремо приготувати шпінат. Почистити його, вкинути на посолений окріп (води не давати багато, щоб варився більше в парі) і заварити 2-3 рази. Вилляти на цідило, а коли стече, посікти добре сікачем. (До того годяться добре круглі дерев'яні миски). Зробити засмажку з 1 ложки масла і пів ложки муки, залити сметаною, а коли це закипить, вкинути туди шпінат, розтертого часнику і добре вимішати. Гарячий наложити на готові омлети, вилками звинути і зараз подати. До того варена картопля.

Український струдель

1 яйце,
½ ложечки соли,
1½ горнятка води,
муки,
рум, бренді або ванілії,
яблука.

Тісто: яйце, сіль, воду і стільки муки, щоб замісити вільне тісто як на вареники. До тіста додати руму, бренді або ванілії. Добре вимісити. Накрити тісто теплим рушником аж поки не стане вільне. Розтягати тісто тонесенько, як папір, на застеленім столі або на подушці і просушувати. Кінці, де є грубе тісто, обтяти ножицями. Посмарувати тісто топленим маслом, накладати дрібно січених яблик, приготованих так як на пай, звивати. Звиваний струдель покласти в бляху, поляти маслом і пекти.

ДОДАТОК. До тіста можна давати замість яблук пересмажений мак з медом і маслом або сир приготований як до налисників. Також можна дати капусту приготовану як до капустяних налисників.

СТУДИНЕЦЬ

На свята добре мати в запасі студинець поза всякі інші м'ясива. Це вдячна страва, бо можна вчасно наперед зготовити, переховати в холоді і мати під руками на потребу так для своєї родини, як і для принагідних чи запрошених гостей.

Кожна українська господиня знає, як приготовляти студинець, о це наша стародавня й улюблена страва, без якої ніяка оказія не обійдеться. Але деякі молоді господині не знають, що студинець набирає особливого смаку, коли ніжки і колінце перше присмалиться. Звичайно, на фармах смалять забиту свиню соломою і це надає м'ясі смаку. Тоді вже не потрібно смалити ніжок і колінця на студинець. У м'ясарнях купуємо ніжки не смажені, а парені, з яких не вийдуть такий самий добрий студинець, як мама або бабуся готовила на фармі. Бракує їм отого делікатного запаху диму. Хто на студинці добре розуміється, зараз це запримітить.

М'ясо на студинець можна дуже успішно присмажити так у звичайній кухні, як і газовій чи електричній. Модерні моделі кухонь мають окремий прилад, що називається „бройлер", під яким можна делікатно присмажити шкіру ніжок і колінця. Якщо такого „бройлера" немає, тоді покласти м'ясо на жевріючу грань в кухні, опалюваній дровами або вугіллям. Осягнеться те саме, тільки треба вважати, щоб шкіра не припалилася. Якщо й припалиться, то можна вишкрабати ті місця і вимити.

Господині бувають нераз дуже винахідливі. Ось одна не мала де присмажити ніжок. Вона вибрала жевріюче вугілля з „форнесу" в стару балійку і так собі дала раду.

Деякі господині готують студинець зі свинячих ніжок і куска яловичини, нижче колінця. На їх погляд яловичина додає багатшого смаку, більше м'яса і прозірніший студинець. Добре і це знати.

Якщо хочемо, щоб студинець був тугий і давався рівно краяти ножем на суцілі куски, тоді треба додати до викінченої гарячої юшки яку ложку джелятини, розпущеної в зимній воді. Такий тугий студинець особливо добрий, коли подається його на закуску по чарці чогось гарячого, як це на свята буває.

ПРИДБАЛИ НОВИХ ПЕРЕДПЛАТНИКІВ

Пані: С. Кукурудза — Скарборо, Онт.	3
Е. Щепанська — Виндзор, Онт.	2
П. Клюкевич — Ванкувер, Б.К.	2
Анна Бело — Гамілтон, Онт.	2
Дарія Ортинська — Канора, Саск.	1
Д. Ленко — Канора, Саск.	1
Т. Лиса — Гримзбі, Онт.	1
Т. Д. Воронюк — Едмонтон, Алта.	1
К. Лацик — Виндзор, Онт.	1
Е. Верхомин — Едмонтон, Алта.	1
Йоанна Михайленко — Саскатун	1
Вероніка Слука — Де Па, Ман.	1
О. Лисик — Ошава, Онт.	1
К. Паламарук — Ту Гилс, Алта.	1
М. Світальська — Гегерсвил, Онт.	1
В. Перепелюк — Давфин, Ман.	1
І. Новак — Принс Алберт, Саск.	1
С. Іванків — Скотленд, Онт.	1
С. Залозецька — Вінніпеґ, Ман.	1
І. Лон — Васетна, Алта.	1

Зголосились безпосередньо за журналом Пані: Олена Шевчук — Вакав, Саск.; Марія Зінченко — Вінніпеґ, Ман.; Анна Гриньків — Виндзор, Онт.; Марія Мітран — Ротленд, Б.К.; Соня Козира — Вотерфорд, Онт.; Є. Кушнір — Реджайна, Саск.; М. Котульський — Торонто, Онт.; Галина Ванде Лагемат — Наван, Онт.; Катерина Кліш — Саскатун, Саск.; Теодора Бойчук — Келовна, Б.К.; Дарія Ірійчук — Гвайт Рок, Б.К.

Висловлюємо щиру подяку всім тим, що працюють на користь журнала „Промінь"; усім жертводавцям, що своїми датками підтримують наше видавництво. Шлемо сердечні побажання всього добра в Новім 1974 році.

ЗАПРОШУЄМО НА РІЧНИЙ ВЕСНЯНИЙ ЧАЙ І ВИСТАВКУ

Албертійська управа Союзу Українок Канади улаштовує спільними силами едмонтонських відділів Виставку і Чай в днях 30-го і31-го березня 1974, від години 2:30 до 5:00 по полудні, в Авдиторії Катедри св. Івана.

Ця імпреза буде відзначатися трьома ділянками українського мистецтва:

1. **Показ модерної ноші з пристосуванням української вишивки. Участь братимуть учасники всякого віку — від найменших до осіб старшого віку.**
2. **Конкурс української ПИСАНКИ. Контестанти поділені на три категорії: 8 до 12 років; 12 до 16 років; від 16 років до старшого віку. Цінні нагороди для переможців.**
3. **Виставка колекції вишивок пані Д. Янди-МекМилен. Ця збірка надзвичайно цікава.**

Щиро запрошуємо наше громадянство прибути чисельно!

Надія Боднар, голова **Марія Самоїл,** кор. секр.
Емма Верхомин, голова Ком. Музею і Мистецтва.

LANGUAGE CLASSES:

The International Centre offers foreign language programs for five languages:

1. French 1 and 2 (Beginners and Advanced),
Instructor: Mme. Hrynek,
classes held on Tuesdays and Thursdays, 7:30 to 9:30 p.m.

2. German 1, Beginners,
Instructor: Mrs. Johanna Finberg,
classes held on Tuesdays 7:30 to 9:30 p.m.
German (Goethe-Institute Course),
Instructor: Mr. H. H. Roeder,
classes held on Monday and Wednesday, 7:30 to 9:30 p.m.

3. Italian 1,
Instructor: Mrs. Poveledo (Beginners),
classes held on Saturday, 10:00 to 12:00 noon.
Italian 01 (children),
Instructor: Mrs. Ramati (Advanced) February 6th, 1974,
classes held on Saturday, 10:00 to 12:00 noon.

4. Spanish 1,
Instructor: Mr. H. Schuchardt,
classes held on Monday and Wednesday, 7:30 to 9:30 p.m.

5. Czechoslovakian 01 (children),
Instructor: Mrs. Mary Kulhanek,
classes held on Saturday, 10:00 to 12:00 noon.
Czechoslovakian 02 (children),
Instructor: Mr. Ivo Kulhenek,
classes held on Monday and Wednesday, 7:30 to 9:30 p.m.

6. Ukrainian 1, (Beginners),
Instructor: Mrs. N. Bashuk,
classes held on Wednesday, 7:30 to 9:30 p.m.

7. Portuguese 1, (Beginners), Wednesday, 7:30 to 9:30 p.m. mid. February.

The attendance of the individual courses varies from 10 to 25 students. The fees are exceptionally low. Our courses give, thus, the opportunity even to people who must manage on a small budget to broaden their education and horizons, enter a new field of thinking, a linguistic adventure tour, become acquainted with new ways of expression, different ideas and concepts. Any language represents a treasure; once possessed, it won't be lost. A means of communication with fellow-men, a priceless tool during trips into foreign countries, the secret of exploring foreign literature. A reminder to children of the heritage of their forefathers.

For further information, contact Mrs. Roeder or Ann Machalski at the International Centre, Tel.: 942-2640.

ПЕРЕДБАЧЛИВИЙ

Навіщо цей промовець набрав так багато папірців з собою на трибуну?

— А, бо він не любить за словом лізти у кишеню.

Перемагай гнів — спокоєм, зло — добром, скупого — дарунками, брехуна — правдою.

Джамепада

P 91.
SAMYCIA MRS S
6712-111 AVE
EDMONTON ALTA
T5B 0A7
JAN 74

ПРИ ПРАЦІ ДЛЯ „ПРОМЕНЯ"

Монтреал, Кве. — Відділ ім. Доньки України, одноголяровий фонд від членкинь 67.00 дол., збірка з приводу панахиди бл. п. П. Світухи 15.00 дол., з нагоди дня уродин пані С. Іліки 10.00 дол., всього разом на пресовий фонд журнала М. Нема переслала $92.00

Реджайна, Саск. — Відділ ім. Доньки України, реф. Н. Зенчишин 84.00 дол. на передплати, святочне привітання й з нагоди свята книжки на пресовий фонд журнала 36.25

Чиливек, Б.К. — Відділ ім. О. Кобилянської, секр. М. Савіцька переслала привітання й на пресовий фонд 20.00

Канора, Саск. — Відділ ім. М. Маркович, реф. Д. Ортинська прислала привіт і 60.00 дол. на передплати. З нагоди „Членського свята" добр. Ольга Бойчук переслала на пресовий фонд 20.00

Ванкувер, Б.К. — Відділ ім. Л. Українки, реф. П. Клюкевич пожертви на пресовий фонд, святочні привітання і 162.00 дол. передплати.

Саскатун, Саск. — Відділ ім. О. Кобилянської, реф. М. Гарбус переслала святочні привіти й 42.00 дол. на передплати.
Від молодшого відділу СУМК А. Папіш переслала 3.00

Вернон, Б.К. — Відділ ім. Княгині Ольги, реф. Н. Микитюк на передплати 30.00 дол., привіти й на пресовий фонд 15.00

Етелберт, Ман. — Відділ ім. Княгині Ольги зложив коляду 10.00

Гамільтон, Онт. — Відділ ім. Л. Українки, реф. Анна Бело переслала привіти й 120.00б на передплати.
Відділ Комітету Українок Канади, секр. М. Фесяк переслала 5.00

Ванкувер, Б.К. — З похорону бл. п. Антоніни Диби, О. Ільницька переслала 10.00

Брентфорд, Онт. — Відділ ім. Л. Українки, реф. А. Пирожак, пожертви на нев'янучі вінки, привіти й 114.00 дол. на передплати.

Давфин, Ман. — Відділ ім. Л. Українки, реф. М. Білоус переслала святочні привіти й 60.00 дол. на передплати.

Витков, Саск. — Відділ ім. О. Кобилянської, О. Волошин переслала 10.00

Геффорд, Саск. — Відділ ім. О. Басарабової, реф. А. Ткачук прислала привіт і 84.00 дол. на передплату.

Ту Гилс, Алта. — Відділ ім. Л. Українки, К. Паламарчук 84.00 дол. на передплати. о. П. Зубриський.

Виндзор, Онт. — Відділ ім. Л. Українки, реф. Е. Щепанська 72.00 дол. на відновлені передплати.

Кадворт, Саск. — З нагоди 50-ліття подружжя п-ва Якова й Доці Кіндрачуків, В. Сопотик переслав збірку на прес. фонд 11.00

Стінен, Саск. — Відділ ім. Княгині Ольги, реф. Е. Суркан 30.00 дол. на передплати.

Скарборо, Онт. — Відділ Св. Анни, реф. С. Кукурудза переслала привіт і 18.00 дол. на нові передплати.

Торонто, Онт. — Відділ „Тризуб", реф. С. Олійник переслала 29.00 дол. на відновлені передплати.

Вегревил, Алта. — Відділ ім. Княгині Ольги, О. Мельничк 54.00 дол. на відновлені передплати.

Кемсек, Саск. — Відділ ім. С. Русової, реф. М. Ковалишин 30.00 дол. на відновлені передплати.

Едмонтон, Алта. — Відділ при Катедрі Св. Івана, реф. Анна Особа й помічниці пані: А. Мисак, Є. Верхомин, С. Пауш і Л. Голубіцька придбали 170.00 дол. на святочні привітання, пожертви на пресовий фонд і 94.00 дол. на передплати.

Ґлеслин, Саск. — Відділ ім. О. Басарабової, секр. К. Данилів переслала 10.00

Тандер Бей, Онт. — Відділ ім. О. Пчілки, секр. Анна Стасів переслала 25.00 дол. на передплати.

ІНДИВІДУАЛЬНІ ПОЖЕРТВИ

Пані: Марія Сулима — Едмонтон, Алта.	$100.00
Олена Федак — Бебилап, Ню Йорк	10.00
Марія Кушнір — Вінніпеґ, Ман.	6.00
Василина Котик — Форт Френсес, Онт.	5.00
М. Топоровська — Пайн Ривер, Ман.	5.00
С. Кузьма — Пикерінґ, Онт.	5.00
Текля Кравчук — Елфрос, Саск.	5.00
К. Кирстюк — Норт Ванкувер, Б.К.	4.00
П. Архутич — Содборі, Онт.	4.00
Катерина Шмигельська — Торонто, Онт.	4.00
Анастасія Погранична — Ніягара Фалс, Онт.	4.00
М. Вівчар — Гамільтон, Онт.	4.00
Стефанія Кульба — Монтреал, Кве.	4.00
Добр. О. Сацевич — Бирнабі, Б.К.	4.00
Анастасія Кос — Едмонтон, Алта.	4.00
А. Іваночко — Лексинґтон,	4.00
Ольга Никіфорук — Ричард, Саск.	3.00
Юлія Музика — Гамільтон, Онт.	3.00

По 2.00 дол. пані: В. Пінчук — Мисисаґа, Онт.; Т. Клим — Едмонтон, Алта.; добр. Л. Слюзар — Монтреал, Кве.; М. Барабаш — Гамільтон, Онт.; П. Дверничук — Торонто, Онт.; А. Ванійо — Торонто, Онт.

По 1.00 дол. пані: А. Андрушенко — Торонто, Онт.; А. Стахів — Торнгил, Онт.; К. Горбачевська, Г. Мельник — Монтреал, Кве.; Марія Вилсон — Бюкенер, Саск.; В. Клапій — Едмонтон, Алта.; Ф. Коваль — Милк Ривер, Алта.; Анна Бойко — Торонто, Онт.